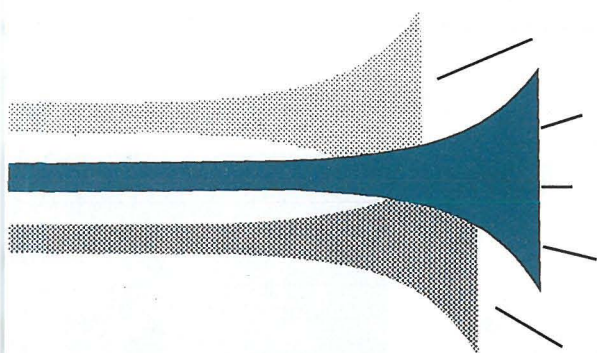

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

Nr 3 • 1999 • Årg 40 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

Finn Arne Imsen

Vedergäll BABYLON

**Varning och
förmaning i
nyutgiven bok
av Arne Imsen:**

-Miljarder människor har gått evigt förlorade, därför att kyrkan istället för att erbjuda dem omvändelsens evangelium, bjöd dem ett falskt frälsningsbudskap, som band dem fast i babylonisk trældom, mycket värre än den hedniska de kom ifrån. Sid 8

SVERIGE – ETT NUTIDA SODOM

Sid 4

"Ej världen är mitt hem", sjöng den unge advokaten:
**-De här sångerna
 glömmer jag aldrig!**

De unga advokaterna Elvin, Toribio och Juana håller fast vid visionen att osjälviskt arbeta för orättfärdighetens offer i fängelserna. Den visionen fick de i mötet med Comunidad Maranata och Arne Imsen för över tio år sedan.

Midnattsropet publicerar här ytterligare en rapport som förmedlades från BERNØ WIDÉN då han under några händelserika veckor besökte Santo Domingo i samband med en internationell bokmessa.

Pastor Isaías Rodríguez i full färd

Den här dagen har vi varit i Las Palmas tillsammans med missionsläkaren Doris Diaz. Med tanke på det dåliga vädret - det har regnat en hel del - så kom det mycket grannar, både barn och vuxna, med sina behov av olika slag. Bland barnen har de flesta näringsbrist eller någon form av parasitsjukdomar, ofta som en följd av det dåliga vattnet medan många av de vuxna lider av högt blodtryck.

Clotilde och Fela, våra syskon som bor i området, ord-

nade med kösystemet och medicindistribueringen på ett mycket enkelt men effektivt sätt. Med tanke på att ingen av dem kan läsa så gör de en stor insats och de är glada över att kunna vara med och hjälpa till i sitt eget område på det här sättet.

Innan vi kom till Las Palmas fick vi genom ett telefonsamtal veta att flera av de boende i området satt fängslade idag. Ett barn hade mördats där i början på veckan och polisen sökte igenom hus efter hus och spärrade in alla

vuxna som de hittade, både kvinnor och män, för att genom förhör försöka reda ut vad som hänt.

Clotilde hade tillsammans med familjen lämnat området hals över huvud och inte vågat komma tillbaka förrän i går kväll. Det värsta med dessa räder är att många oskyldiga förblir inlåsta under lång tid framöver.

Kampen mot orättfärdigheten

Häromdagen åkte vi till Justi-

tiepalatset för att söka upp några studenter vi arbetat tillsammans med under tidigare år. Det är en grupp ungdomar som bestämde sig för att bli advokater då de såg den nöd och orättfärdighet som många dominikaner var offer för.

Bland landets alla fångar så är det fortfarande c:a 80 procent som inte fått sin sak prövad inför domstol. Det beror för det mesta på avsaknad av anhängare och resurser att anlita advokathjälp, vilket är mycket dyrt. Numera är studenterna färdiga advokater. En del av dem har lämnat gruppen och skaffat sig en egen karriär.

Tre av dessa advokater, Elvin, Toribio och hans hustru Juana utgör tillsammans en grupp som fortfarande håller fast vid sina tidigare visioner; att osjälviskt arbeta för orättfärdighetens offer. Det var en fröjd att träffa dem och höra hur de kämpar på olika sätt för att inte göra business av sitt yrke, vilket de flesta av deras kollegor gör. Våra vänner berättade att de då och då anklagas för att ta jobben ifrån de andra i och med att de kon-

De unga advokaterna Toribio (tv) och Elvin på väg till ett av sina uppdrag att hjälpa någon fånge att få rättvis behandling.

la traktater vid Comunidad Maranatas monter.

sekvent ställer upp ideellt för den som inte har några resurser.

"Mycket av det vi lärt oss har vi fått hjälp av er" sa Elvin, under det att han berättade vad gemenskapen med Comunidad Maranata haft för betydelse för honom personligen. Han såg hur församlingens syskon utan att förtröttnas åkte ut till det ökända Victoriafängelset för att där söka upp många gånger bortglömda fångar. Han var också med oss vid några tillfällen, tillsammans med sina kollegor, då vi besökte fängelset med mat och mediciner.

Detta tillsammans med den andliga församlingsgemenskapen, då vi tillsammans sjöng och prisade Gud, har satt djupa spår som idag sporrar bl.a. Elvin att kämpa vidare på samma sätt. Han började att tona på en sång han lärt sig vid våra möten "No puede el mundo ser mi hogar" (Ej världen är mitt hem), och sa sedan eftertänksamt; "De här sångerna glömmar jag aldrig."

Toribio berättade för oss hur situationen i fängelserna

har förvärrats de senaste åren. Det är mycket sjukdomar, problem med droger och ofta pågår det någon form av upplopp eller protester bland fångarna. Restriktionerna för besökare är ibland så svåra att många drar sig för att åka till fängelset. En orsak sägs vara att vakten inte vågar släppa in besökare till de innersta fånggårdarna p.g.a. risken att bli tagen som gisslan.

Allt fler dominikaner lämnar landsorten och flyttar in till huvudstaden Santo Domingo, som idag är överbefolkad med sina närmare två miljoner invånare. Genom nyhetsmedia och samtal med folket förstår vi att det är en bidragande orsak till att kriminaliteten ökat oroväckande. En annan orsak många talar om är att USA utvisat många kriminellt belastade dominikaner som idag befinner sig på nationellt territorium.

Däremot har det blivit lättare att arbeta som advokat. Domstolen har datoriserat sina register och försöker numera att arbeta ikapp alla utredningar som blivit liggande. Elvin påpekade att tidiga-

re fick man 'leta' efter ett fall under flera dagar innan man till slut hittade utredningen i någon instans.

Idag 'arkiveras' inga nya fall, vilket var vanligt tidigare utan processen går mycket snabbare. "Det arbete ni som utlänningar utförde här bland domstolarna var ofta störande för en del advokater och domare, men kom ihåg att det är en bidragande orsak till den förändring vi ser idag" uttryckte Elvin.

Den dag Comunidad Maranata återupptar den här typen av fängelsemission, att ge juridisk och humanitär hjälp åt den behövande, så har vi vänner som ställer upp och som också i sin tur behöver församlingsgemenskap.

Bed för våra advokatvänner att de får kraft att fortsätta kampen utan att förtröttnas och att de får en personlig frälsningsupplevelse med Herren Jesus Kristus. ■

Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet!

När vi talar om att evangelisera, är det inte bara att föra ut budskapet och Ordet om vår Herre, nej, det är inte så enkelt. Vi bör också med våra krafter ge hjälp till människor att få begrepp om en verklig andlig frihet. Den får man endast genom att släcka törsten efter rättfärdighet, som alla Guds barn har: "Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, de skall bli mättade".

Det är för dessa som vi, en grupp unga som studerar juridik, för sex år sedan förenade oss med Comunidad Maranata och började med ett arbete, med våra hjärtan brinnande för fångarna i Dominikanska Republiken.

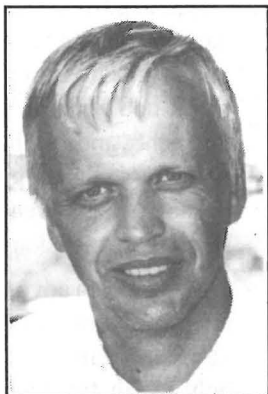
Vår uppgift består i att på alla sätt som lagen tillåter underlätta och garantera fångarna en ordentlig rättegång. (Hjälp med advokat, rådgivning, etc.) Allt detta som konsekvens av den mest elementära undervisningen i evangelium.

Idag, nästan i gryningen av det nya millenniet, fortsätter vi med samma ideal att fylla de allra nödvändigaste behoven med vår hjälp, och för detta tackar vi Gud.

Maranata! Jesus kommer!

Lic. Jozé Ramón Toribio Diaz

Santo Domingo

BERNO WIDÉN

Sverige – ett nutida Sodom

Sverige 1999 speglar en människotyp vars likhet närmast står att finna vid tiden för det gamla romarrikets sönderfall. Dagens debatter går varma och visar på en desorienterad och rotlös mänsklighet som befinner sig i en djup identitetskris, bärande på frågor utan att finna tillförlitliga källor som kan ge tydliga svar. "Till man och kvinna skapade han dem" är för många idag närmast ett diskriminerande påstående, en frukt av de feministiska influenser, vars utveckling med precision leder fram till uttraderandet av personligheten och könet.

Vid ett besök på pingströrelsens största sommarkonferens, besannas att de varningssignaler tidningen Midnattsropet med profetisk skärpa basunerat ut under många år, är angelägna och riktiga: *Vi lever i ett Sodom!*

...jag prydde dig med smycken: jag satte armband på dina armar och en kedja om din hals... Du blev övermåttan skön, och så vart du omsider en drottning.

Stopp och belägg! tänker du säkert, inte kan väl pingstväckelsens anrika konferensplats jämföras med Sodom? En plats förknippad med vårt lands mycket värdefulla väckelsehistoria, där riktlinjer har dragits upp mot ytlighet, andligt och moraliskt förfall och förvärldsligande.

Här som tonen har varit knivskarp och varnande mot kyrkoekumenik och politisering av menigheterna inför den levande församlingens snart stundande uppbrott och hopp att Jesus kommer.

Här som plattformen har dirigerats och beträffs av män som omutligt har givit sina liv för evangelium, väckelsepionjärer som inte har retirerat för vare sig lockelser eller hotelser från modernismens modevågor och inomvärldsliga spelregler i materialismens namn.

Här som den lokala församlingens suveränitet prioriterats framför de centralstyrda maktorganen. Ja, listan kan göras lång över de bibliska riktlinjer som här dragits upp och legat till grund samt varit den bärande kraften genom pingstväckelsens historia.

Idag trampas väckelsens pionjärer bokstavligen ner i smutsen och de gamla rāmärkena har flyttats.

...men du förlitade dig på din skönhet och bedrev otukt, sedan du nu hade fått sådant rykte; du slösade din otukt på var och en som gick där fram... och du tog dina härliga smycken, det guld och silver, som jag hade givit dig, och gjorde dig så mansbilder, med vilka du bedrev otukt.

I augusti månad slås portarna upp i Linköping för ännu en ansats att i ekumenikens namn försöka ena en splittrad kristenhet?? Frågorna man samlas kring är till 110 procent inomvärldsliga och ett mål som ställs fram är förhoppningen om att vid riksmötet om 25 år ha löst de stora världsproblemen och skapat fred på denna sargade jord.

För en människa med normal uppfattningsförmåga och med minsta insikt över tillståndet i världen, låter ansatserna närmast krampaktigt och utsiktslöst

illusoriska. Framförallt besudlas Bibelns klara budskap om vår tid. Och frågan måste ställas; hur kan pingstfolket med sin radikala väckelsehistoria finna sig till rätta i denna gudlösa miljö? Gud har bevisligen beklätt och smyckat denna väckelse med gåvor och andliga rikedomar, som man missbrukar och använder för att själv göra sig ett namn, som en del i den alltmer framväxande världskyrkan.

Hoppet och den levande kristallklara förkunnelsen om Jesu tillkommelse och brudens uppryckande är borta. Vem gör sig redo och vem förbereder sig för ett uppbrott från denna världen, med dagens luddiga förkunnelse om kärlek, fred och rättvisa, där inte en ton om evighetens realiteter bryter igenom?

Vi kan aldrig och bör inte frångå den sanning som Guds ord genomsyras utav; världen är i den ondes våld och Jesus deklarerade entydigt att *I mig finnes intet som hör honom till*. Församlingens primära uppgift är att befolka himmelen och avfolka helvetet, inte att gå i ok med de världens makter som har svurit Guds son och hans efterföljare döden. En sådan allians leder till blint slaveri och kan aldrig verka för sann befrielse och uppbrott.

Se, detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskär, understödde hon likväl icke den arme och fattige. Tvärtom blevo de högfärdiga och bedrev, vad styggeligt var inför mig; därför försköt jag dem, när jag såg detta.

Vad var karaktäristiskt för Sodoms vardagsliv? I vad bestod dess egentliga synd? Ett typiskt drag var ett väl utvecklat samhälle med en god ekonomi. Städerna på slätten hade alla förutsättningar att bli ett idealsamhälle med utrymme även för Lots gudskyrd. Lot, som hade levt under Abrahams inflytande och tänts av visionen, såg i städerna sin chans att förverkliga något av det hans farbror så hängivet talat om – utvecklandet av *staden*.

Den stora tragedin var att Lot blev uppköpt. Han fick en plats bland de närmsta i porten men förstod inte att det var den mest effektiva metoden att sätta munkavle på honom. Hans familj anpassade sig till stadslivet och steget från tryggheten och den materiella välfärd Sodom nu erbjöd i form av kulturella, religiösa och sociala program, gjorde dem helt oförmögna att slita sig loss från Sodomsoket.

Blotta tanken att lämna staden med dess *välsignelser* för att återgå till nomadlivet var främmande. Visserligen led Lot i sin rättfärdiga själ över den ondska och orättfärdighet som var rådande i staden, men steget därifrån till att rädda de sina genom att fly ut i ovissheten, var för långt.

Redan under 60-talet gick Midnattsropet ut och varnade de fria församlingarna för att ta emot subventioner. De skulle verka avtrubbande för den egna inneboende kraften. Idag ser vi med facit i hand att bidragen har fångat upp de flesta församlingarna i vårt land och gjort dem oförmögna att fritt förkunna vad bibeln säger om homosexualitet, barnuppföstran och andra för vår tid så *känsliga* ämnen. Det har gått så långt att staten är med och styr församlingarnas programupplägg och med dessa bidrag kom även kategori- och generationsuppdelningen, som idag är total. Kort sagt har många församlingar idag blivit så formade av kultursamhället att man för-

lorat den egna livskraften. Stryp pengaflödet från stat och kommun och många verksamhetsgrenar får lov att lägga ned.

Arets Nyhemsvecka var i avsaknad av sann väckelseatmosfär. Snarare rädde där en artificiellt uppbyggd stämning, bestående av allt från nostalgiskt framförda sånger från förr till lektioner i modern religiös sodom – allt i en enda röra.

Visserligen fanns där en och annan som öppet deklarerade sin förskräckelse över att en psykoterapeut från trakten undervisade pingstvännerna om att dra sängkammaren ut på torget utan att skämmas och att läsa Höga Visan utan att bli alltför andlig. Den som borde ha legat vid botbänken i djupaste ånger över de smutsiga angrepp han besmittade åhörarnas sinne med, bejublades istället med applåder av en stor del av församlingen, uppbackad av ledarskapet.

Detta var ett av de mer centrala budskapen på marknadsplats Nyhem, där fler ungdomar än vanligt mött upp för att få orientering i livsfrågorna. Tankarna går osökt till den katolska bikten – ett av nutidens Sodomscenter – där den klädnad Gud givit människan till skydd, metodiskt raseras av prästerskapet. Av kassettproduktionen att döma var det ett säljande budskap för en sekulariserad kristenhet i Sodom.

I en paneldebatt framfördes luddiga åsikter om homosexualitet och utomäktenskapliga förbindelser. En och annan debattör försökte spetsa till samtalet och försiktigt påminna om att det faktiskt finns klara riktlinjer i Guds ord, både i fråga om samlevnad och uppföstringsformer, dock utan större gehör. De flesta välkomnade dialogen.

Maranatasjäl! Brinner ditt hjärta av en uppriktig längtan efter sann befrielse; fri från den nedsmittande ande som genomsyrar dagens kultursamhälle? Läng-

tar du efter att odelat och med ett rent Kristi sinne få vara med och tjäna Herren Jesus Kristus?

Tiden är ond och räkna inte med gehör från dagens organiserade kristenhet. Vänd tillbaks till ursprunget, till det äkta, levande Gudsordet, såsom det har förkunnats av våra väckelsepionjärer. Låt ingen trycka ner dig och påstå att det inte hör hemma i vår tid. Det som predikades i det här seklets början har en oerhörd aktualitet just för vår tid.

Det maranatarop som förkunnaren och pionjären Arne Imsen med profetisk skärpa så outtröttligt påminde om, ända till sina sista levnadsdagar, är mer än nödvändigt att lyfta fram till dagens desorienterade mänsklighet.

Syndaren kan aldrig bli fri om han inte först får klart för sig vilken skuld han bär på. Medmänsklighet och förståelse kan aldrig frälsa från homosexualitet och andra fördärvbringande bojor. Det finns bara ett medel som rår på syndens makt och det är det renande blodet som blev utgjutet på Golgata kors, där vår Frälsare led döden för denna mänsklighet vi så många gånger inte når fram till.

Genom alla våra kompromisser förloras udden i det budskap vi är kallade att proklamera. Förstår vi då inte att när en människa hamnar i en djup kris genom en profetisk förkunnelse eller ett vittnesbörd, då är himmelriket nära. I dag är många gånger grunden för det kristna omvändelsebudskapet borta och människan avsjälas och berövas de erfarenheter som är nödvändiga för hennes frälsning.

Det skarpa tveeggade svärdet är fortfarande det som förmår att tränga igenom, avslöja och uppenbara hennes verkliga situation. Inför Ordet möter vi vår nakenhet och skam men också den totala upprättelsen, då vi därigenom med frimodighet kan gå fram inför nådens tron.

(Bibeliciten är hämtade från Hes. 16)

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA

TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

Hemsida: www.midnattsropet.com

ANSVARIG UTGIVARE

Stina Fridolfsson

I REDAKTIONEN

Ulla Näsholm, Berno Widén,

Mikael Eliasson

TRYCK:

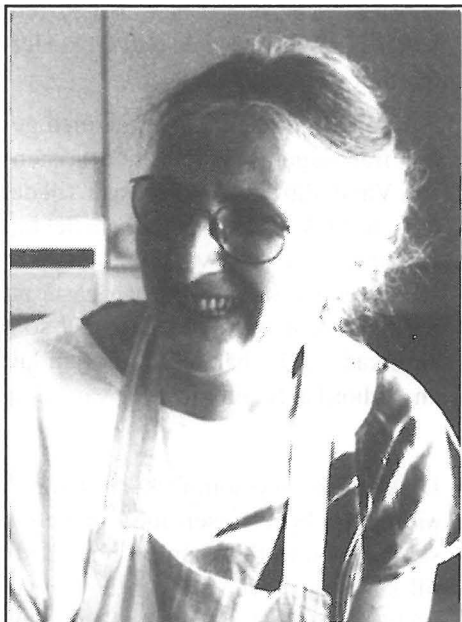
BMC-tryck, Bromma 1999

SÄNDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5

Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

-Jag ska visa dig bruden

"Guds församling är det största som finns i universum! Genom Jesu död är vi uttagna för att utgöra bruden, och det nya Jerusalem. Det nya Jerusalem har Guds härlighet."

LILL HAFSAHL

I natt kom det ett ord till mig och jag var tvungen att leta fram det och läsa. Jag hade bibeln på nattduksbordet och jag tog den och fick läsa det ordet. Tiden är ond, men Gud är trofast, han vill bevara sitt folk i tiden tills vi är hemma. Det är 1 Joh 2:12: "Jag skriver till eder, kära barn, ty synderna äro eder förlättna för hans namns skull."

Bara det är så fantastiskt att det fyller vårt hjärta med lovsång. "Ty synderna är eder förlättna för hans namns skull".

Vers 13: "Jag skriver till eder, I fäder, ty I haven lärt känna honom som är från begynnelsen".

Det här är värt att ta med sig. Ni fäder, svikta inte, ni känner honom som var från begynnelsen.

"Jag skriver till eder I ynglingar, ty I haven övervunnit den onde".

Vers 14: "Jag har skrivit till eder, mina barn, ty I haven lärt känna Fadern. Jag har skrivit till eder I fäder, ty I haven lärt känna honom som är från begynnelsen. Jag har skrivit till eder I ynglingar, ty I ären starka".

Ta med er det ordet ni ungdomar, ni är starka. Håll fast vid det. Kämpa den goda kampen, fullborda loppet. "Jag skriver till eder ni unga för ni är starka och Guds ord förbliver i eder och I haven övervunnit den onde".

Vers 14: "Älska inte världen". Ni fäder och mödrar, älska inte världen... "ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen så är Faderns kärlek

icke i honom. Ty allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen. Och världen förgår" Den smulas sönder och försvinner. "Älska inte världen ty den förgår och dess begärelse, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen".

Det är också ett annat bibelsammanhang som talat väldigt till mig den senaste tiden. Det handlar om bruden, det nya Jerusalem och jag vill också dela de tankarna med er idag.

Utväljelsen är så enorm och stor och fantastisk.

Utväljelsen börjar i första Mos. 2:21 "Då lät Herren Gud en tung sömn falla på mannen, och när han hade somnat, tog han ut ett av hans revben och fyllde dess plats med kött. Och Herren Gud byggde en kvinna av revbenet som han hade tagit av mannen och förde henne fram till mannen. Då sade mannen. Ja, denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött."

När Jesus dog på Golgata rann det från hans sida blod och vatten. Då föddes församlingen. Församlingen är Jesus. Hon är "ben av mina ben och kött av mitt kött" - Det är Jesus.

Det kom några greker efter lärjungen Filippus, de sa: "Visa oss Jesus". Vi vill se Jesus. Då sa Jesus:

"Om inte vetekornet faller i jorden och dör så blir det ensamt..." Men vad händer om man lägger vetekornet i jorden och det dör? Då växer det upp nå-

gonting som har samma natur. Vetekornets princip är att om det inte faller i jorden och dör så förblir det ett ensamt korn, men om det får dö, då växer det upp en mångfald med samma natur.

Församlingen, det är Jesus - det går inte att komma förbi att församlingen är Jesus, av samma natur som Jesus. När Jesus stod upp ifrån de döda var han den livgivande anden. Den livgivande anden bor i var och en som tar emot honom. Jesus är i mig och jag är i Jesus. Finns det något bättre? Samma natur som Jesus, den finns i oss, precis som då Eva blev uttagen från Adam, och så var av honom.

Församlingen är uttagen från Jesus och är Jesus - vi är hans kropp i tiden. Finns det något större? Den levande Guden han är i mig, jag är i honom och vi tillsammans med alla andra vetekorn som växer upp utav Jesu död. Det finns ingenting som kan skilja oss åt, icke död, icke liv, icke nakenhet. Inget kan skilja oss åt för vi har samma natur.

Lyssna vad det står skrivet, kom och se vad jag har funnit, sjunger vi i en

en, Lammets hustru!

sång. Jag ska visa dig vad jag har funnit. Livet kan vara svårt många gånger. Ibland blir man nertygnd av världens bekymmer som finns omkring. Så plötsligt ser man att slöjan liksom dras åt sidan och man ser in i den eviga världen. Då får man en försmak av det som vi väntar på. När jag läste det här för någon tid sedan så tyckte jag - det här är himlen. Det står i Upp. 21:9: *"Kom hit, så skall jag visa dig bruden, Lammets hustru."*

Vad fick aposteln se? Han fick se bruden Lammets hustru. *"Han visade mig den heliga staden Jerusalem."* Vad är himlen, vad är bruden, vad är evigheten? Det är vad vi har här! Vi har en försmak av det här i tiden.

Guds församling är det största som finns, det finns inget större i universum! Genom Jesu död är vi uttagna för att utgöra det nya Jerusalem. Det nya Jerusalem har *Guds härlighet*.

Det är den härlighet som den enfödde sonen hade hos sin Fader, full av sanning. Det finns ingenting, inte i den här världen, inte i den kommande, inte i den förra världen har det funnits något som

är större - den hade Guds härlighet.

Det står i Hesekiel om vad staden skall kallas. *Här är Herren* - det är namnet. Vad tjänar det till att bli något här på jorden när du kan bli något i himlen. Om du inte har Jesus då är du fattig, om du inte har funnit livet i gemenskapen med de andra vetekornen som kommer upp från döden, då har du ingenting. Men har du funnit det nya livet som är anden så har du allt. Bara det som kommer ut ifrån Jesus skall tillbaka till Jesus.

Det står så här alldeles i slutet av Uppenbarelsebokens sista kapitel: *Anden och bruden säger kom!* Anden som bor i oss ropar *kom Herre Jesus!* Anden och bruden. Det som vi har av Jesus, vårt liv, det väntar på dagen då han kommer tillbaka.

Håll ut, vänner, Jesus kommer! Vi är dyrbara i hans ögon, församlingen är hans ögonsten. Den är en dyrbar klenod, det är Jesus i tiden. Vi får lägga ner våra liv som hans församling, vi får vara hans liv här på jorden. Det är stort och underbart.

Amen, kom Herre Jesus! ■

Bön - högsta prioritet!

DIETER RÖHL

Gud talar till oss genom naturen, uppenbarelsen, profetior och sin helige Ande. Men det räcker inte, vi måste också utgjuta våra hjärtan. Om vi vill befinna oss i en rätt ställning i vårt andliga liv så måste vi vara i ständig förbindelse med vår himmelske Fader.

Även om vi bekänner oss till honom och har hans gärningar, barmhärtighet och hans välsignelse för ögonen, så betyder det inte att vi fullt ut, i vårt sinne, är i gemenskap med honom. Om vi vill vara nära Gud, så måste vi låta honom få verka även i vår vardag.

När vi ber så öppnar vi oss inför Gud, liksom inför en vän. Vi behöver inte tala om för honom vilka vi är, eller vad vi behöver, utan vi måste bara, genom bönen, ta emot honom i våra hjärtan. Bönen för inte Gud till oss, utan oss till honom.

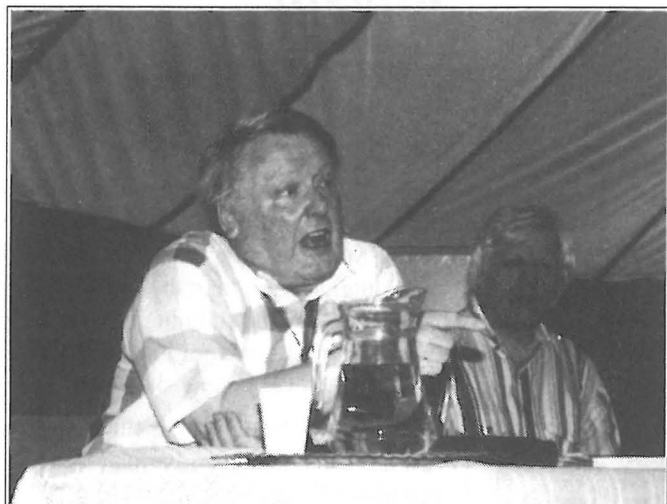
När Jesus vandrade på jorden så lärde han sina lärjungar hur de rätteligen skulle be. Han undervisade dem om att de skulle komma med sina dagliga behov inför Gud och att de skulle kasta sin sorg och sina bekymmer på honom. Löftet var då att han skulle höra deras begäran och bön - och det är likafullt ett löfte till oss.

Jesus själv bad ofta när han vandrade bland oss människor. Vår frälsare tog vår synd, våra svagheter och vår nöd på sig. Och han blev en förebild för oss i det han åkallade sin himmelske Fader om bistånd och hjälp att bära detta.

Han blev oss en förebild i allt. Syndens frestelser tvingade han tillbaka och uthärdade pina och smärta i denna syndiga värld. Allt detta med hjälp av sin ständiga kontakt med Fadern.

Så det som människan borde sätta som högsta prioritet och nödvändighet är bön.

I gemenskap med sin Fader kände Jesus tröst och glädje. När nu mänsklighetens Frälsare kände en sådan nöd och behov att be, hur mycket mer skulle då inte vi, svaga och syndiga människor, känna att vi innerligt och ständigt måste vara i bön inför Gud. ■

ARNE IMSEN
UNDERVISAR

För femton år sedan hade Arne Imsen en bibelstudie-serie från Uppenbarelse-bokens undervisning om Babylon och skökan. Denna undervisning har sammanställts i en nyss utgiven bok - *Vedergäll Babylon*.

Här publiceras ett av kapitlen. Frågan kommer osökt: Ska väl Människosonen när han kommer finna tro här på jorden?

I boken "*Så minns vi Lewi Pethrus*" hävdar en av författarna med stor glädje och tacksamhet följande: "Det lilla senapskornet blev ett stort träd". Så utvecklas i boken hur det lilla senapskornet blev det stora trädet. En historisk skildring, som är så tillrättalagd att läsaren inte blir informerad om faktiska förhållanden, och därför är denna bok farlig. Man informerar inte om det som profilerat pingstväckelsen, det som är typiskt och kännetecknande. I stort sett avskär man allt annat än tungomålsta-landet, och gör då tungomålsta-landet eller andens dop till det mest väsentliga i pingströrelsen. Därmed har man undvikit en hel del svårigheter.

Samtidigt kan man inte komma undan de ekumeniska frågorna helt och hållet, och andra frågor, som alltså har direkt samband med pingstväckelsens framträdande i detta sekels början. Denna minnesbok över Lewi Pethrus är ett exempel på hur man kan använda historiska uppgifter för att vilseleda människor. Den är tillrättalagd för en kommande generation pingstungdomar, och skildrar helt skilda epoker.

Under 30-talet pågick en ganska genomgripande förändring, betingad av det faktum att Filadelfiaförsamlingen i Stockholm hade byggt Filadelfiakyrkan.

Med detta började en ny epok. I förlängningen av den epoken kom frågan om det samhälleliga engagemanget. Man blev allt mera politiskt vitaliserad och medveten i församlingen. Det började med att man försökte få in några politiker i Stockholms kommun.

Så småningom blev man också rikspolitiskt intresserad, och försökte samarbeta med de etablerade politiska partierna. Då inte detta lyckades, bildades en politisk organisation - jag kallar den en religiös-politisk bastard - KSA, Kristet SamhällsAnsvar. Pingströrelsen skulle så kanalisera de nya ambitionerna att kristna samhället.

Historisk dokumentation

Genom konkret historisk dokumentation, har jag här visat hur det gick till när kryddväxten blev det stora trädet. När den blivit det stora trädet, kom fåglarna, som slog sig ner i grenverket - det var de nya ideologierna och idéerna. Man fick nya kontakter, och så småningom utmärkte detta sig och möjliggjorde samarbete med vitt skilda samhällsnyttiga organ; exempelvis nykterhetsrörelsen och idrottsrörelsen. Allt detta var ju utomordentligt bra!

Skulle någon för trettio år sedan ha förutsagt att pingströrelsen skulle utvecklas på detta sätt, hade ingen trott honom. Men nu är det ett historiskt faktum. Innan en sådan förändring tar gestalt, måste den ha tagit form i människornas tanke och idévärld. Det uppstår en idé och önskan att genomsyra samhällets olika organ med kristendom.

Det äkta och det oäkta växer tillsammans på åkerjorden. Låt båda slagen växa tillsammans fram till skördetiden, säger Jesus. Men där dras gränsen. Vid mognaden måste skilsmässan äga rum. En del blir partiknippen. Resultatet av många väckelserörelser har blivit samfund och organisationer. Om nu kryddväxten blir ett träd - vad betyder det? Vad är det Jesus vill varna för, som är så farligt?

Vi har två bilder: dels det äkta och det oäkta som faller i samma åker; dels det naturliga och det onaturliga som växer på samma rot. Detta beskriver två företeelser i tiden. Alla samfund vi ser i vårt land idag, är genomsyrade av bibelkritik. De representerar socialetik och en massa annat, som har väldigt litet med ursprunglig kristendom att göra. På många sätt har den avsköndrat sig från sitt eget ursprung, fastän den har samma historiska rot och praktiskt taget lever och utvecklas genom den näring den

Apostolisk församling e

får från sina rötter. Så är det med rörelser av nyare datum.

Statskyrkan - ett ogräs

Statskyrkan har flera århundraden på sin nacke. Man kan inte säga att statskyrkan har väckelsekristen rot. Den har en helt annan tradition. Statskyrkan är inget annat än ett ogräs, som kastats in i himmelrikets åker. Det katastrofala är att dess teologi är *evolutionistisk*. Väckelsekristen teologi är *revolutionistisk*.

Evolutionismen innebär att man predikar ett gudsrike som skall växa fram, utvecklas och fullkomnas. Då Guds rike har genomsyrat hela världen, kommer Konungen. Statskyrkans eskatologiska förkunnelse är alltså att Guds rike kommer genom utveckling. Världen utvecklas och gör framsteg, säger dess teologi. Därför har man naturligtvis ingen förkunnelse om pånyttfödelse. Guds ri-

kes gränser är landets territoriella gränser, vilket innebär att den som är född i Sverige, svensk medborgare, är kristen, eftersom Sverige är ett kristet land.

Är Sverige ett kristet land? Naturligtvis inte! Det finns inga kristna länder på jorden. Det finns bara kristna individer. Den katolska kyrkan, som är moder till denna förfärliga frälsningslära, har ersatt personlig tro och omvändelse med sakrament. Så erbjuder man objektiv nåd och frälsning.

Massor av människor, som blivit väckta över sitt behov av frälsning, förlåtelse och försoning, möter kyrkan som erbjuder dem sakrament. Svenska folket kristnas genom barndopet, utan dopkandidatens personliga tro. Man lär att frälsningen verkar objektivt, ty dopet är inte en gärning utförd av en människa, utan en nåd given av Gud. Därför är det också helt ovidkommande om dopkandidaten äger personlig tro eller inte. Den

objektiva nåden är verksam genom kyrkan, som fått fullmakt som en frälsningsanstalt. Kyrkan garanterar och förvaltar dessa nådamedel, sakramenten.

Land efter land har med militär makt kristnats, och kyrkan har naturligtvis haft ett dominerande inflytande med avseende på staternas politiska sammansättning och inflytande. Tragedin ligger i det faktum att man rationaliserar bort hela frälsningslärans substans, och ersätter den med något, som ser likadant ut, eftersom det handlar om dop, frälsning och nattvard.

Allt detta är kopplat till Jesus Kristus. Man använder Jesus för att auktorisera villfarelsen. En villfarelse, som många gånger är så nära det evangelium han förkunnade, så att människor som inte är upplysta saknar förmåga att genomskåda den. De anammar den, vilket resulterar i att de i tro på kyrkan och dess sakrament förbereder sig för hel-

Forts. sid 24

"Den dag, vi stryka flagg inför alliansivrarnas påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom." Lewi Pethrus 1927

er statligt serviceorgan?

Guds verk har alltid kommit ut ur det etablerade. Är inte livet rikt illustrerat därom? Det gamla lämnar rum åt det nya.

Det ser faktisk ut som om Gud begagnar samma ordning i den andliga världen. Nasirer, domare och profeter i Israel gjorde anspråk på att stå närmare Herren. De menade sig äga, i förnyad form, det som den religiösa institutionen med templet, kulten och prästerskapet i praktiken hade stått för. Det nya och levande. Så har det förfarit genom historien. Reaktion, motreaktion och konfrontation.

Under senare delen av 1400-talet i slutet av den italienska renässansen uppstod det ur den katolska kyrkan en Gudsman – **Girolamo Savonarola**. Han var präglad av katolicismen. Katolicismen står för en förvrängd gammaltestamentlig gudstjänstordning på nytestamentlig mark. Katolicismen är dessutom en karikatyr av det nytestamentliga ecclesia-idealet. Vem vågar tänka sig tanken att det i den gammaltestamentliga kulten skulle finnas utrymme för tillbedjan av ett kvinnligt väsen tillsammans med Gud!? Sanktionerar Jesus och apostlarna den tanken i nya testamentet? Naturligtvis inte. Profeterna har i alla tider bekämpat sådana fenomen. Dessutom har katolska kyrkan en förstärkt syn på ordinationen. Påven äger i sitt ämbete Jesu Kristi ställföreträdande funktion, enligt den katolska teologin och traditionen. Det finns bara en sådan beskriven i bibeln och det är en självtagen uppgift. Bibeln kallar utövarerna för Antikrist. Inte AntiJesus för det är inte Jesu lidande kyrkan vill inkarnera utan Kristi myndighet. En Kristuslik myndighet mot Kristus. När Jesus illustreras inom den katolska kyrkan, är det övervägande som ett barn i krubban eller som den döende på korset. Den oförmögne Jesus. I krubban oförmögen i ord. På korset oförmögen i gärning.

Girolamo Savonarola

THOMMY JAKOBSSON

Den katolska kyrkan är en religiös hybrid med gammal och nytestamentligt lånegods. Dessa frågor började den färgstarke munken från Ferrara att formulera. En enda man mot hela den religiöst etablerade världen. Ensam med och för Gud.

I vår tid har väckelse blivit liktydigt med ekumenik, trots teologiska skiljaktigheter, samtidigt som man märker ut "samfundsandar" med större frenesi än man slår vakt om tidigare dyrt erövrade områden. Förr kallades sanningsiverrarna för kättare. Långt tidigare benäm-

des de med skällsordet "kristna", de namn vi själva bär utan våra fäders sälla. Protestantismen har förlorat sina landvinningar och fallit till föga för mysticism och brödraskap kring Artemis, Diana eller Maria. Dionysos blir ingen annan bara för att vi kallar honom för Bacchus eller Hostian.

Ovedersägligt är det större och högre strategier, politiker och teologer av osynlig art, tidigare beskrivna på bibelsblad som skriver vår religionshistoria. Samspel och koordination i en oöverblickbar förändring. Uppenbarelsboken

Utanför gamla rådhuset, på Piazza della Signoria, ligger denna minnesplatta. Här brände man Savonarola på bål 23:e maj 1498.

Ett samtida porträtt av Savonarola, målat av Fra Bartolommeo.

talar om två gigantiska krafter. Den ene framträder ur folkhavet och den andre står på sanden - det eroderade berget. Berget som var tänkt att vara en helhet, fast och oföränderlig. Istället absorberar den det vatten berget skulle vara skilt ifrån. Det mänskliga har blandats med det gudomliga. Profeterna blir humaniteter. Prästerna blir terapeuter. Gud får rätta sig efter människan och inte tvärtom.

Den italienska renässansen kan inte skiljas från den toskanska huvudorten Florens. Florens var Europas huvudstad under renässansen. Inte uttalad men i praktiken. Staden blev Europas ekonomiska nav, hjärtat för den epokens tidsanda - nyantiken. Den mytomspunna

renässansen. Där ställde Gud fram profeten Savonarola.

Bakom de oskrapade freskerna och de undangömda böckerna hittar man honom - Guds store fattige. Det är främst den katolska kyrkan som står för desinformation när det gäller renässansen. Mitt i sin renläriga hållning har den katolska kyrkan en stor skuld, till och med till sina egna. Deras egna sanningsvittnen. Kättarna. Blodsvittnena. Martyrernas sak i den s.k. Universella kyrkan har knappast blivit en allemansrätt fri att belysa. Utan ett fridlyst spörsmål endast ackrediterat deras egna teologiska demagoger. Under renässansen var påven själv en sedlighetsbrytare av väldiga mått och en mäktigt bannlysare.

Detta vill kyrkan ta avstånd ifrån men vill inte kännas vid Savonarola som gick emot avfallet, när det begav sig.

Girolamo Francesco Matteo Savonarola föddes 23 juni 1452 i furtestaden Ferrara inte långt från den gamla huvudorten Ravenna i Italien. Fursteätten Este var härskare i Ferrara, över ett av de många härskardömen som Italien då bestod utav. Religiösa och politiska strider höll gränserna flytande.

Savonarola är historiskt sett skymd av den mer dogmatiskt slagfärdige reformatorn Martin Luther. För att inte säga bortvald till förmån för Franciskus från Assisi. Savonarola var onekligen en förereformator, en förelöpare av italienskt temperament, typ och snitt. Martin Luther kände till honom och inspirerades av hans kurage och verksamhet, och hans iver att lyfta kyrkan tillbaka till sitt ursprung. Tyvärr har Savonarola inte det erkännandet varken bland s.k. protestanter eller katoliker som exempelvis munken och "ornitologen" Franciskus. Savonarola har varken saligförklarats, kanoniserats eller blivit omnämnd bland de väckelsekristna i den omfattning som andra betydligt mer mediokra profiler. Inget samfund eller någon orden har lånat hans namn. Än mindre rest någon basilika till hans minne. Lika strålande som märkligt.

Girolamo kom från en läkarfamilj. Släkten Savonarola tjänade vid hovet. 1300-1400-talets läkare var inte bara renässansmänniskor i dess symboliska betydelse, utan ägde också teologisk bildning. Hans gudslängtan fann sin samtids teologi och mer därtill. Han ville fördjupa gudsfruktan och reformera samfundet.

Som 21 åring lämnade Savonarola sin hemort. Han gick i kloster i Bologna där han stannade i sju år. Han ville fly den råa världsligheten men hade inga planer på prästkallet, men han sökte Gud ivrigt. Med tiden började han ifrågasätta kyrkans egentliga ställning till Kristus. Han skrev ned sina tankar i gammalt testamentligt bildspråk. Han rubricerar den som **"De ruina Ecclesia."** - **Kyrkans förfall.** **"Var är den första tidens ljus?"** **"Var är de forna helgonen?"** **"Var är gångna tiders kärlek, kunskap och renhet?"** Han talar om kyrkan som **"en brud som visar honom sin vackra**

Forts sid 26

Vad hade mannen Noa för val? Antingen byggde han, eller så hade alla gått under genom det nödvändiga ingripandet från Gud. Och då hade inget kött blivit frälst. Han arbetade och byggde på arken. Och Guds folk i alla tider – vad har de haft för val?

ROBIN WIDÉN UNDERVISAR

En himm

Det finns ett sammanhang som har talat till mig en hel del. Judas skriver i sitt brev att vi ska kämpa för den tro som en gång för alla har blivit överlämnad åt oss.

Vi är införsatta i ett gudomligt sammanhang och har tidernas ände in på oss. Snart avblåses striden och vi får gå in i härligheten. Låt oss kämpa för den tro som blivit överlämnad åt oss. Hebréerbrevets författare säger: *"Tänken på edra lärare som har talat Guds ord till eder. Sen huru de slutade sin levnad och efterföljen deras tro."*

Du har blivit delaktiggjord den frälsning som förkunnats av uppståndelsevittnen ända sedan Edens lustgård. När Adam i sin djupa förnedring fick möta nåden ifrån Guds hjärta, proklamerades livet ifrån Fadern till honom. Gud steg ned och undervisade människan. När Gud talat till punkt, sade Adam några välsignade ord, i det att han gav sin hustru namnet Eva, det betyder *levande*.

Adam fick dricka ur frälsningens källa. Han fick erfara denna källa till liv, till gemenskap mitt i fördärvet och sina felsteg. Så trädde två bröder fram. De

stod så nära varandra, men deras ände blev helt olika – Kain och Abel.

Kain frambar ett offer, men inte efter det han fått lära av sin fader. Denne talade om nödvändigheten att gå frälsningens väg. Utan att blod utgjutes, givdes ingen förlåtelse för synd. Ett offer måste ges. Abel hade tagit vara på undervisningen. Han hade sett och hört och förstått – han handlade därefter. Det är alltid fråga om det som är levande. Den mäktigaste motståndaren mot livet är döden. Han är en konung, en furste som verkar förvirring, hopplöshet och död.

Men Gud har tagit vara på och frälst människan ur alla hopplösa situationer.

Noas kamp

En annan man trädde fram i historien. Det berättas i Bibeln om att det var vid den tid då man började åkalla Herrens namn. Man gav akt på buden, man höll fast vid det man fått, och kämpade för livet.

När allting syntes vara hopplöst för människorna, så heter det så förunderligt om denne ensamme man: *"Men*

Noa hade funnit nåd inför Herrens ögon". Detta välsignade men! Men Noa hade funnit nåd inför Herrens ögon.

I sitt brev till Titus skriver Paulus om denna nåd som fostrar oss, för den är förbunden med gudsliv. Guds Ande, hela gudomen själv, nåden är förbunden med och innesluten i detta liv. Du är levande, du har undfått kraft och rättfärdighet – rättfärdiggörelse genom tron. Du har undfått förlåtelse, du har fått erfara och dricka ur dessa källor. Din ande har fått liv där det förr var död. Där du själv inte kunde vinna seger, mötte dig Gud. Döden fick fly och livet tog dess plats.

Slå vakt om detta liv, för det är en gemenskap. Gudslivet är inte främst fråga om dogmer, läror och doktriner – det är levande och förbundet med Guds egen Ande. Du har den helige Ande i ditt hjärta som en levande verklighet och han formar dig. Jesus Kristus är densamme igår, idag, så ock i evighet.

Kan du se och höra hur folket ropade till den ensamme mannen Noa? Han är på något sätt summan av det vittnena före honom proklamerat om liv och om offret och hur man började åkalla Her-

rens namn. Enok, som vandrade i umgängelse med Gud, osv. Så möter vi denne Noa och ser hur han för kampen vidare och sammanfattar den uppenbarelse Gud gett och hur han själv blev föremål för Guds uppenbarelse.

Han började bygga. Men Noa, det räcker väl med att du åkallar Herrens namn, som andra gör? Vad är det för byggföretag du håller på med? Kommer det här att ändra på förhållandena?

Du kan tänka dig hur familjemedlemmarna reagerade när arken växte fram och frågorna började komma. Men Gud hade gett direktiven och Noa arbetade i from förtröstan, för domen var nära förestående. Han arbetade, han förkunnade och tog väl vara på det som en gång hade överlämnats genom dem som gått före. Han slog i den ena spiken ef-

in i arken, och människorna stod runt omkring och tittade. Men Noa vandrade ju med Gud, han åkallade Herrens namn. Människorna ansatte honom: Du är inte förmer än de som gått före, vad håller du på med? Otrons makter började ansätta sinnena i hela familjen. De vill rycka och slita honom från mönsterbilden. Ju längre tiden gick, ju närmare målet han kom, då arken började ta form, dess värre blev han ansatt från alla krafter som ville rycka honom från denna dårskapens väg.

Det börjar i sinnet, i tankelivet. Det fanns inget val. Antingen arbetar man för mönsterbilden eller går under i tiden och världen där alla fördärvbringande krafter opererar. Antingen arbetar man för det som icke består, eller så arbetar man för evighetsvärden. Noa

utan nu arbetar vi för det som äger bestånd, det som löftena är knutna till. En evig gemenskap med Herren eller det förfärliga som kommer över dem som inte fruktar och älskar honom.

Noa hade inga valmöjligheter. Antingen arbetade han för denna frälsningsark, eller så fick han gå under med samtiden och dess otroskrafter. Men Noa fann nåd inför Gud – det är hemligheten. Det finns andra exempel i Bibeln. Daniel lät sig angeläget vara att icke orena sig med konungens mat.

Dessa exempel från Bibeln hjälper oss att komma närmare Jesus. Vem arbetar du för, vad är ditt livs strävan? Vad upp-tar din tid, din kraft, ditt allt? Noa hade funnit nåd inför Herren. Så kunde han i from förtröstan bygga arken. Det var en frälsning given ovanifrån, med gu-

elsk byggmästare

ter den andra, och mönsterbilden tog form.

Mätte mönsterbilden få bli vårt huvudsakliga mål, för Gud vill bo ibland oss. Han vill vara vår Gud och vi får vara hans folk i detta arbete. Vad hade mannen Noa för val? Antingen byggde han, eller så hade alla gått under genom det nödvändiga ingripandet från Gud. Och då hade inget kött blivit frälst. Han arbetade och byggde på arken. Och Guds folk i alla tider – vad har de haft för val?

Mönsterbilden, templet skulle iordningställas eftersom Gud uppenbarat hur det skulle iordningställas. Antingen arbetade man efter mönsterbilden eller för världen. Det fanns inget alternativ. Det gäller att blicka med trons ögon och omfatta vad Gud har sagt. Gud hade gett ritningarna, Gud hade gett direktiven om att en ark skulle byggas.

Platsen var inte havets strand. Gud visste vad han gjorde. Detta dårskapens evangelium! Vad är det vi håller på med, egentligen? Det är så dåraktigt; det finns inget förnuft i vad vi gör.

Det hade inte börjat regna när Noa med sin familj med trevande steg gick

byggde i from förtröstan. Förtröstan på Gud, och inte på människor. Se till att du sätter all din förtröstan till Gud och arbetar med det Han ställt fram.

Det fanns ett blandfolk med i Egyptens land. De ställde till förtret när Israels barn kom ut i öknen. När man inte håller sig till den levande källan, så finns en centrifugalkraft som kastar oss ut i perifera områden. Där blir man offer, på samma sätt som detta blandfolk. Herren vill leda oss in i centrum. Låt oss med from förtröstan kämpa för mönsterbilden.

Vi står i tidernas avslutning. Snart förenas vi med dem som gått före och lyftes upp, Herren till mötes i skyn. Eller så blir vi lämnade kvar.

Inga valmöjligheter

Låt oss kämpa för den tro som blivit överlämnad åt oss och den plats Gud givit oss och dit han knutit precis alla löften; sitt liv, sin härlighet. Där två eller tre finns församlade i Hans namn, där är han mitt ibland dem. *Församlingen* är den mönsterbild vi är kallade att arbeta i. Det finns inga valmöjligheter,

domliga mått för att stå emot ondskans alla krafter. Den värsta motståndskraften är döden, men Noa gick in i arken och Gud stängde dess dörr. Han lyftes av vågorna – dessa oroliga krafter lyfte Guds frälsningsark.

Jesus lever! Han är uppstånden! Vänd ditt hjärta till honom. Det finns ett frälsande evangelium, ett nådeserbjudande. Fly in i Guds frälsningsark med allt vad du är och har. Du kan bli en himmelsk byggmästare enligt den mönsterbild Herren själv givit i sitt underbara ord. Han står fast vid sitt löfte, han står dig bi i kampen och striden, han fyller hela ditt inre med den kraft som är tillmänt för varje situation du möter. Hela himlen har fäst sin uppmärksamhet över ditt liv, Herren vakar över dig och drar dig till sig. *"Kommen till mig I alla som arbeten och ären betungade..."*

Han vill ge dig trons gåva, genom vilken du kan nalkas Gud och så kan ditt liv fyllas och formas för det himmelska. Verka medan dagen varar. Natt kommer då ingen kan verka, men idag är den välbehagliga tiden, idag är frälsningens dag. Idag får vi kasta oss i Guds frälsande armar. ■

Det är fullbordat!

ULLA NÄSHOLM

Hängande mellan himmel och jord utropade Jesus detta. Den religiösa makten hade använt sitt inflytande till att Jesus blev dömd som hädare. Den judiska lagen användes och de romerska ockupanterna dömde efter de anvisningar de fick av skriftlärde och fariseer.

Jesus var väntad av Israels folk. Gud hade lovat att han skulle komma. Han "gjorde väl och hjälpte alla..." Under och tecken följde det befrielsens budskap han förkunnade. Ändå togs han inte emot, utan dömdes som uppviglare, förbrytare och hädare. Lagens strängaste straff - döden genom att korsfästas. Så löd domen över honom, framprovocerad av Guds eget folk och verkställd genom ockupationsmakten.

Jesus dog. Men han dog för att vi skulle få leva. Inte vårt själviska liv, men leva som en ny skapelse i honom! Jesu uppståndelse från de döda efter tre dagar i dödsriket borgar för att människan kan få del av det eviga livet och återknyta den förlorade gudsgemenskapen.

Jorden är sparad åt eld och krig och katastrofer avlöser varandra. Bibeln ger inget framtidshopp för denna jord. Hoppet är att Jesus Kristus skall komma tillbaka för att bringa ordning i kaos. Men du kan bli frälst - försonad med Gud, få ett helt nytt liv och vara med och tjäna och vänta Herren Jesus tillbaka. Idag är frälsningens dag. NU är den välbehagliga tiden.

Lögnens fader förskapar sig till en ljusets ängel. Människorna vill gärna tro honom. Redan i lustgården blev detta ormevangelium förkunnat - "skulle då Gud ha sagt?". Är det verkligen sant vad Gud påbjudit? Är det inte fastmer så att om vi bryter Guds stadgar så kommer vi att bli lika Gud själv? Är inte

detta målet för människan - att själv bli Gud!

Gud skapade människan. Han skapade henne till sin avbild och för att hon skulle leva i gemenskap med sin Gud och skapare. Genom syndafallet blev det en skilsmässa mellan Gud och människa. Men Gud hade en återlösningssplan - ett sätt att försona världen, människorna med sig själv. Genom Jesus Kristus, Guds enfödde son skulle försoning bringas och gemenskap upprättas.

"Hur skall vi kunna undkomma om vi inte tar vara på en sådan frälsning", säger Hebréerbrevet.

Jesus kom för att bli vårt offerlamm, ty utan att blod utgutes gives ingen förlåtelse. Hans blod borgar för att du och jag ska komma i kontakt med Gud Fadern.

Men på samma sätt som egyptierna inte ville veta av de blodiga offer som var föreskrivet i lagen under Gamla Testamentets tid, vill människan idag inte höra talas om något sådant. Kains offer med frukt och blommor passar bättre ett opånyttfött sinne. Det är stötande att tala om att blod måste utgutas för att försoning skall ske. Israels barn måste gå tre dagsresor in i öknen för att offra åt sin Gud. Tre dagsresor. Det var Gamla testamentet och dess lagar om offer för att bringa försoning för folket.

Jesus Kristus är vårt offerlamm. Tre dagar var han i dödsriket innan han upp-

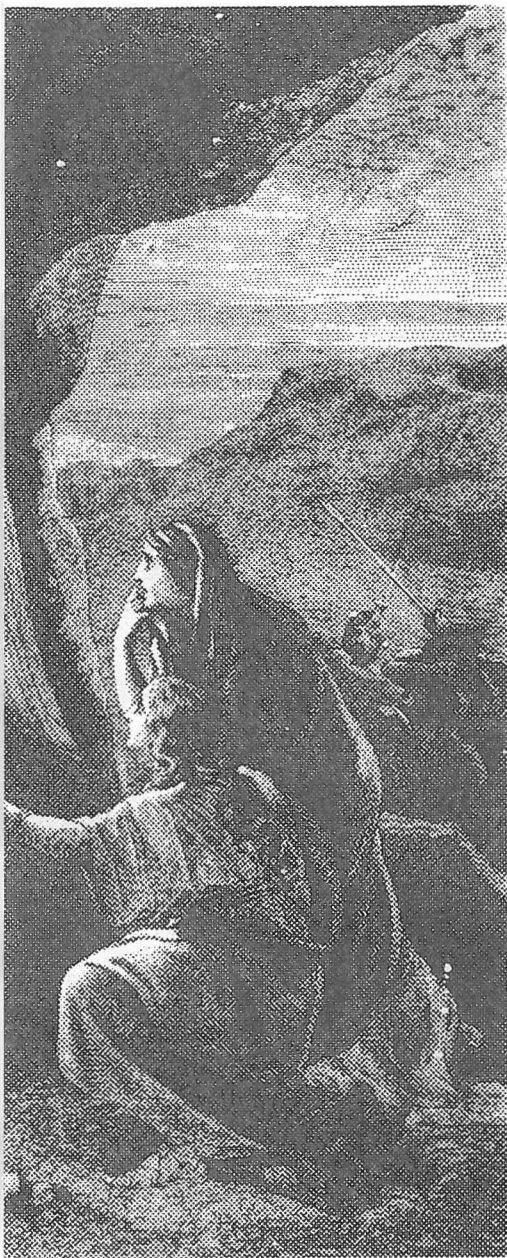
Den tomma graven.

stod igen. Han hade ingen synd gjort och döden kunde inte behålla honom. Den seger som Jesus vann var suverän - han besegrade synden, sjukdomen och döden. De tre som plågat människan och som de inte kunde övervinna. Men Jesus är Herre och befriare.

Han kan befria från synd och skuld - göra allting nytt. "Det gamla är förgånget, något nytt har kommit!" I Bibeln finns frälsningens väg enkelt uttryckt. "Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då bliver du frälst. Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig och genom munnens beklännelse bliver man frälst." Rom. 10:9-10.

Samvetet påminner

Vad är synd? Visst är vi alla syndare,

Ur Nya Testamentet med illustrationer

det finns mängder av saker som samvetet påminner om. Alla människor har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud, säger bibeln.

Men nu har Jesus fullbordat sitt återlösungsverk - han bar våra synder. Var och en som vill får komma till honom och uppleva nåd till frälsning och befrielse. "Ifråga om synd, ty de tro inte på mig," sa Jesus. Jesus har tagit all synd på sig på korset. Det enda som skiljer människan från Gud är nu att man inte tror på Jesus och vad han gjort.

Människor söker efter sin förlorade gudsgemenskap. Det är ibland lite fint att vara sökare och det blir ofta främmande och lite exotiska religioner som lockar. Det verkar ju så anstötligt med det blodiga offer som Jesus gjorde. Och något måste man ju själv bidra med. Putsa på det gamla, försöka lägga av

och bli bättre, allt för att passa för Gud och komma i kontakt med honom. Men allt det gamla syndalivet med alla dess vanor och begrepp har Jesus tagit itu med. Det enda som måste ske är att människan bejakar det Gud gjort och tar emot Jesus Kristus som sin försörjare och återlösare.

Fortfarande är det Guds fiende som försöker få människan att ifrågasätta vad Gud sagt och vad han gjort genom försoningen genom Jesus Kristus. Så enkelt kan det naturligtvis inte vara. Man måste väl anstränga sig, försöka bli mera passande för det kristna livet innan man kommer inför Gud. Så tänker och tror vi och vill gärna sätta våra förment goda gärningar framför Guds nåd. Den enda som kan frälsa människan är Jesus Kristus.

Han vill göra människan till en ny skapelse - låta den nya födelsen verka. Det finns möjlighet att utplåna allt det gamla och växa upp till något helt nytt - genom Jesus Kristus. Detta erbjudande går ut till varje människa. Det är lagt på ett sådant plan att även den mest fåkunnige ska kunna finna vägen till Gud.

Vem kan någonsin förstå detta, vad Gud har gjort för att vi skulle komma i kontakt med honom? Är det möjligt att någonsin ana storheten i det Jesus gjorde på Golgata? Utan detta verk var människan evigt förlorad och utkastad från Guds gemenskap.

Var är du?

I lustgården ställde Gud frågan till människorna. De försökte gömma sig för honom, men han kallade på dem: "Var är du?" Den frågan ställer han också idag. Var är du som vill bli försonad med Gud och få kontakt med honom genom Jesus Kristus?

Gudslängtan finns i varje människas hjärta, säger Bibeln. Men sätten människor använder för att nå fram till Gud för ofta bort ifrån honom. Ty det är endast genom Jesus Kristus som människan kan bli frälst. Endast genom försoningsverket på Golgata kan människan bli återlöst.

Naturligtvis är det inte frågan om någon doktrin eller lära som skulle kunna hjälpa. Utan denna frälsning i Jesus Kristus är människan hopplöst förlorad. Men idag är frälsningens dag, idag är den välbehagliga tiden. ■

Gudomliga kärlek!

*Sök finna en kärlek
- sådan som Hans!
Så fullkomligt fri ifrån
jagets glans.
"Din vilja, o Gud, må ske
- icke min"
Han ber och går villigt i
döden in.*

*Att dö för att uppstå till
liv just för dig.
Gudomliga kärlek! Han
offrade sig
att låta dig finna vägen
till Gud
att klädas av nåd
i rättfärdighets skrud.*

*"O, Gud, låt Din vilja ske
- icke min!"
Låt bönen gå djupt
i hjärta och sinn!
Bevara mig ödmjuk
- ej allt jag förstår
I tro och i stillhet
Din kärlek jag får.*

*Din fostrande nåd
vill forma mig så
att budet om Dig
kan till lidande nå
Du älskar den arme
- Du frälsa förmår
Din seger på Golgata
evigt består!*

Ulla Johansson

Hemundervisning - till att

Foto: Tommy Jacobsson

GERTRUD JOHANSSON

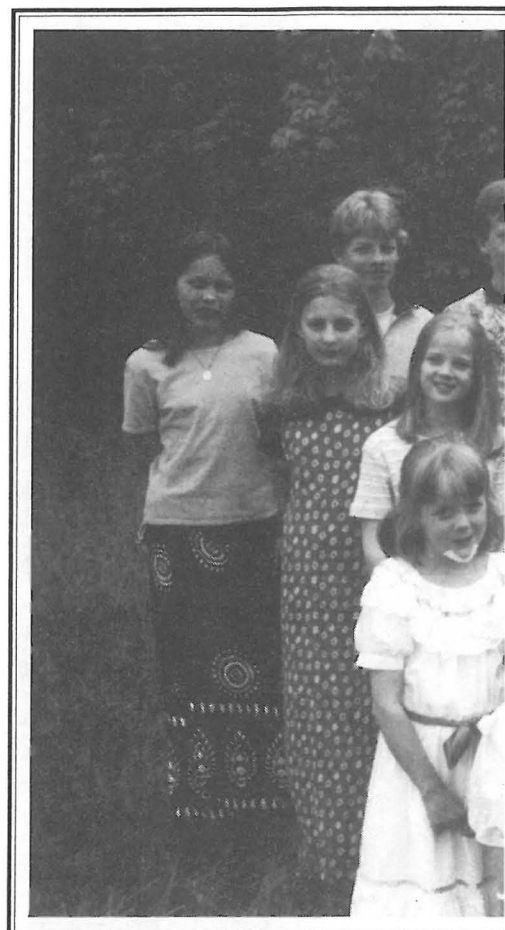
Så var då åter igen ett läsår till ända. Finklädde, glada barn kunde samlas med lärare, föräldrar och andra i församlingen på Bällsta Missionscenter. Med borden dukade till fest och flaggan hissad kunde vi, en privilegierad skara, sjunga och prisas Gud tillsammans för läsåret som gått, och att han så mäktigt bevarat oss. Sångerna, verserna som lästes och allt som sades, vittnade om att Jesus, hans ord och mål med oss, var och är i centrum.

Pilgrimsskolan – arbetsnamn för Maranataföräldrarnas hemundervisning –

har nu pågått i 22 år. Det är något så stort ibland oss, så jag tror vi har svårt att fatta det. Pilgrimsskolan är något mycket mer än ett alternativ där man slipper svordomar och mobbning. Den är en väg, den väg Gud anvisade oss i församlingen. Vi fick den meddelad till oss i och genom den undervisning vår hemgångne broder Arne Imsen gav oss. Tack gode Gud för denna vägledning!

Det står ju: "Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därför när han bliver gammal." Ordspr. 22:6.

Jesus är vägen och det inbegriper alla områden i livet. Han är vägen utanför lägret, utanför systemet. I hemundervisningen finner vi vägen utanför systemen när det gäller barnens fostran. Hemundervisningen är suverän i alla lägen. Den fungerar när vi följer formen med terminsbundna intervaller och samlas alla och hjälps åt, men den fungerar också när vi måste var och en sitta vid vårt köksbord. Finns ingen lärare, tar vi en praktikperiod och fortsätter när lärare finns igen. Möjligheterna är enorma i församlingen. Jag tror jag vågar påstå att om Guds

Läsåret 1998-99 till ända. Finklädde för fotografering efter avslutningen på Bällsta.

Barnuppfostran i hem, skola och samhälle

En skara Maranata-föräldrar började med hemundervisning för sina barn hösten 1977. Inte alla skolmyndigheter accepterade dessa medborgerliga rättigheter. Familjer flyttade från "svåra" kommuner för att få utöva sin lagstadgade rätt att själva undervisa sina barn. Under en av församlingens skolkonferenser 1978, höll ARNE IMSEN ett uppfordrande, utmanande och uppmuntrande tal, som vi här citerar brottstycken ur.

För en kristen måste skolan ha en mycket konstruktiv funktion. Målsättningen måste vara att bevara familjen och upprätthålla föräldraauktoriteten. Det innebär i praktiken kollisionkurs med statens skola. Det är nämligen en fundamental förutsättning att skolan inte åtar sig några som helst fadderfunktioner och ställföreträdande uppgifter, utan hela tiden verkar för att familjen bevaras intakt och föräldraauktoriteten respekteras.

Kraven skulle kunna formuleras så här: Rehabilitera de trasiga familjerna! Återerövra för-

äldraauktoriteten!

□□□

Varifrån har vi fått vår skolideologi? Vem har bestämt vad våra barn skall läsa i skolan? Och hur kan det ske? Skolan och utbildningssamhället är vårt sekels i särklass största fiasko. Skolan har som institution ingen funktion att fylla. Den har mest fått fungera som fadderinstitution för dåliga hem. De dåliga hemmen är i sin tur resultatet av en process som vi inte bara bejakat, utan till och med eftersträvat. Vi har sökt välstånd. Vi har fått det, men vi har förlorat våra barn.

bli Gudsmänniskor

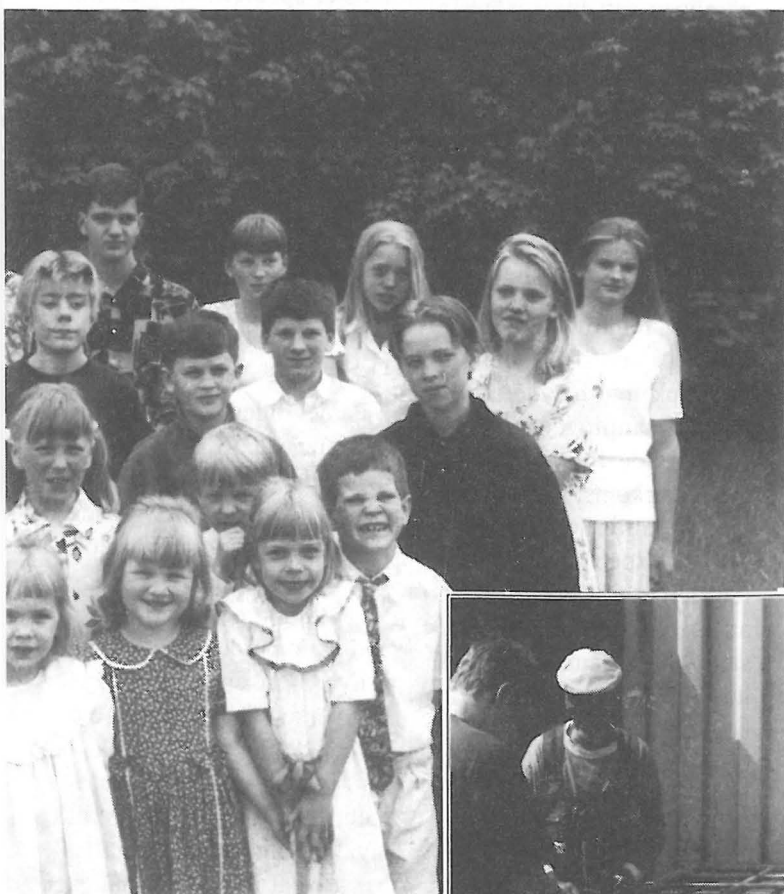

Foto: Tommy Jacobson

Pilgrimsskola i praktiken. Tomas och Benjamin lär sig finsnickeri, handledda av Roger och Sven-Inge.

Foto: Mikael Eliasson

folk blir kringspridda i en förföljelse är detta den undervisningsform som kan fortsätta fungera. Varje läskunnig förälder kan leda sitt barn i studierna och Guds ord kan läggas till grund och inpräntas i varje hjärta.

Vi ser hos oss en liten skara barn. Det kan i våra ögon verka ringa och obetydligt, men frågan är vad Gud ser. Jag tror det är som i Sak. 4:10: "Ty vem är den som vill förakta den ringa begynnelsens dag när dessa sju glädjas över att se murlodet i Serubbabels hand, dessa Herrens ögon som överfara hela jorden." Ska inte vi glädja oss, när Gud gläder sig över denna lilla skara där en grund, en förutsättning för att Gud kan använda, är lagd.

Låt oss inte vika av eller överge den väg vi fick oss meddelad. Liksom i alla andra avseenden, duger här inga kompromisslösningar, utan vägen går utanför lägret, med smälek, men tillsammans med Jesus.

Låt oss fortsätta kampen, som gäller att välja församlingen eller Babylon, Jesus eller Antikrist. Det är fruktansvärt allvarligt, för skillnaden är så liten i början, men målet så vitt skilt.

Ännu finns tid att utbedja sig ljus och klarhet, ännu finns möjlighet att komma rätt. Må vi satsa allt för att ge våra barn möjligheter att bli Gudsmänniskor; profeter och ljus i denna mörkrets tid. Amen

Skolan måste få en annan funktion än den har idag. Men det kan bara ske genom att hemmet och familjen återupprättas. Först när det har skett kan vi räkna med en annan kvalitet hos barnen.

Om någon skickade sina barn till en knarkkvart eller en bordell, skulle hela omgivningen reagera och betrakta honom som en omdömeslös och farlig individ. Både knarkkvarten och bordellen är fullständigt nedbrytande. Ändå finns det någonting som är värre än en knarkkvart och en bordell, dit vi

tänklöst sänder våra barn.

Skolan är en institution som egentligen förfogar över värre resurser när det gäller att droga och förstöra barnen. Det sker dock inte på en dag. Efter tio års successiv nedbrytning kan vi se frukterna i våra tonåringar. Många är som nedbrända skal innan de ens fyllt tjugo år. De är förbrukade och förbrända – sexuellt, moraliskt och andligt. Det är som om vi med öppna ögon sänder våra barn rakt in i helvetet. Och det kallar vi för kultur och utbildning.

Skolor vandaliseras och bränns ner. Våldet bryter ut i

parker och på gator. Gamla människor vågar överhuvudtaget inte vistas ute efter mörkrets inbrott. Så kan vi förfasa oss över ungdomen. Men vad annat har vi kunnat vänta? Det är ju vi som givit dem deras frihetsideal. De har bara förkroppsligat det som vi satt upp som norm för våra liv.

Vad har då skolan för funktion? Som institution har skolan ingen funktion alls att fylla efter mitt betraktelsesätt. Människor lär sig nämligen inte det viktiga i skolan. Det mesta som barnen senare har bruk för, lär

de sig utanför skolan. Vi skulle säkerligen inte lida någon förlust om vi avsatte alla pedagoger.

Den största betydelsen har nämligen hemmet och familjen och den naturligaste och bästa pedagogen är modern. Man behöver inte ha akademiska betyg för att lära människor läsa, räkna och skriva. Omfördela bara resurserna! Om vi gav modern möjlighet att fungera i hemmet som pedagog skulle vi få se ett helt annat och bättre utbildningsresultat med riktig kunskap i naturlig miljö.

Arne Imsen

Omvändelse och dop!

I det katolska Belgien har många ungdomar kommit till tro på Jesus. Evangeliska möten med dopförrättningar och förkunnelse om Jesu snara återkomst uppmuntrar de troende att fortsätta striden för evangelium.

ÅSE och STIG ANDREASSON rapporterar.

Redan då höstrusket satte in och luften blev kyligare märkte vi något av andliga vårvindar i ett område i Borinage i Belgien, helt nära den franska gränsen. Vi bor på den franska sidan, 7 kilometer från Belgien. Speciellt i en belgisk församling, där svårigheter och prövningar hotat att slå ned modet på den lilla troende skaran, började uppmuntrande ting ske. Det som skett och håller på att ske berör speciellt ungdomar. Vi kan faktiskt tala om en ungdomsväckelse, även om den ännu inte nått massdimensioner.

Nyligen hade vi glädjen att döpa två ungdomar, en pojke och en flicka, i Warquigny och söndagen efter döptes några andra i en grannförsamling. Det hela är alltså inte bara knutet till en enda församling.

Flera av dopkandidaternas släktingar kom till dophögtiden. Det var väl första gången de var på ett evangeliskt möte. Det kändes öppet att förkunna Guds Ord i den varma och fina atmosfär som var rådande.

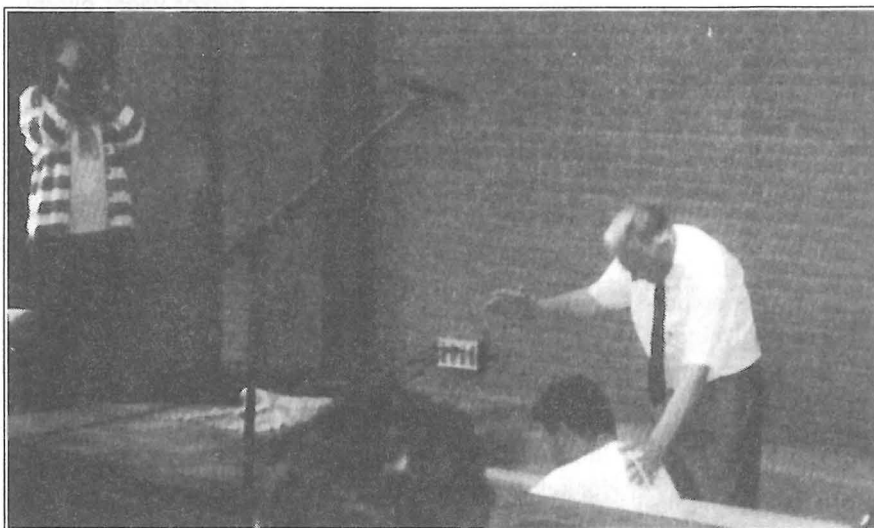
Ungdomarna gav sina vittnesbörd före dopakten. Den unga flickans vittnesbörd visar att budskapet om Jesu återkomst är viktigt i evangelisationsarbetet. Hon hade nämligen gått förbi möteslokalen och sett en stor affisch vid ingången. På den stod det med stora bokstäver: "Jesus kommer tillbaka!" Alla katoliker har ju hört om "den lille Jesus" i krubban och på Marias arm.

De har också sett honom korsfäst, för krucifix finns det överallt i katolska länder. Vilket dock inte betyder att de förstått sanningen om Jesu fullbordade försoningsverk. Hans återkomst har de emellertid inte alls hört om. Flickan blev gripen och konfunderad och kom till mötena för att få veta mer om den Frälsare som en gång kom till vår jord och som också lovat att komma åter.

Den unge pojken var en stor och kraftig krabat, så jag nästan undrade om han skulle få plats i den något trånga dopgraven, som den här församlingen hade. Men det hela avlöpte lyckligt. I sitt vittnesbörd berättade han att han var född och uppväxt i Frankrike men att han hade flyttat över till Belgien för några år sedan.

Där träffade han kristna ungdomar som hjälpte honom ut ur den djungel av andlig okunnighet som han levde i. Efter dopakten kändes det särskilt gott då några av de äldste, speciellt en gammal man på närmare 90 år, bad för ungdomarna med innerlighet och värme. Vi får givetvis inte glömma att ett andligt uppvaknande är ett begynnande verk av Guds Ande i ett människoliv. Dessa ungdomar kommer att möta mycken kamp i fortsättningen och de behöver växa sig starka i tron. De behöver våra böner.

På den tiden då kolgruvorna ännu var i drift kallades denna del av Belgien för "det svarta landet". Det gjorde skäl för namnet. Idag är kolgruvorna nedlagda. Men nog är det mörkt och svart på det andliga området i den gamla gruvprovinsen. Men också här verkar Gud och just nu verkar det som om Han är i färd med att röra vid ungdomen. Detta gläder oss särskilt mycket, därför att vi själva har arbetat här nere i många år. Då vi inte orkar vara med längre hoppas vi att många andra kommer att föra budskapet vidare. Men vi är mycket tacksamma till Gud över att få vara med ännu en tid. ■

Dop i Warquigny, Belgien. Stig Andreasson döper här Santo, en broder av italiensk härkomst men uppväxt i Frankrike

Foto: Mikael Eliasson

Serick och Peter, två pionjärer i Kirghyzstan.

-Jag började predika i fängelset om Herren Jesus!

Maranataförsamlingen i Stockholm fick för en tid sedan besök av ett par troende bröder från Kirghyzstan, som gränsar till Mongoliet och Kina. Landet, som är fyra gånger större än Sverige, ligger nära tvåhundra mil sydost om Moskva och är till stor del muslimskt.

En av dem besökte för några år sedan församlingen, och hans vittnesbörd publicerades i Midnattsropet 1995. Serick Iskakov är kirgis, och han gick musikkola i Moskva. Där kom han i kontakt med musikelever som var troende och med i den församling i Kaloga som Maranataförsamlingen under många år haft kontakt med. De besökte oss 1995 och spelade även in en sångkassett med evangeliska sånger.

Denna gång kom Serek tillsammans med Peter Uzhva, som ursprungligen kommer från Ukraina. De berikade församlingen under några dagar med att dela Guds Ord, och vi får fortlöpande hälsningar via e-mail med rapporter från bröderna långt borta i Kirghyzstan, där de bygger upp en församling och även undervisar i en bibelskola.

Peter från Ukraina berättade för Radio Maranatas lyssnare om sin bakgrund, hur han blev frälst och kom att hamna i Kirghyzstan:

-Jag växte upp i en familj där min far för det mesta var berusad. Mamma arbetade mycket hårt, vi hade stor fa-

milj. Jag trodde aldrig att min tillvaro skulle förändras. Jag slutade bry mig om min situation och började dricka vodka, använda narkotika och stjäla. Det ledde till att jag så småningom, när jag just fyllt 18 år hamnade i fängelse för första gången. Där blev jag en ännu sämre människa.

Sedan jag suttit inspärrad omkring två år, såg jag en gång en syn. En person stod i cellen och log. Den dagen kom folk till fängelset och predikade om Jesus.

Natten därefter vände jag mig till Jesus, bad och sa: Herre, om du finns, så gör mig till ditt barn! Vad jag upplevde då, var att Gud på ett mäktigt sätt genomträngde mig. Jag blev helt övertygad om min frälsning.

Omvänd i fängelset

En annan fånge som också blev omvänd i fängelset hade en bibel. När jag blivit frälst sa människorna som bad för mig att jag inte skulle frukta, för Gud skulle alltid vara med mig och jag skulle alltid ha en Bibel med mig. Jag förstod inte hur det skulle kunna ske. Men efter två dar blev jag flyttad till en annan cell, och där fick jag syn på Bibeln som låg och väntade på mig!

De som kom till fängelset och predikade, läste från Uppenbarelseboken om de två vittnena som uppträdde med väldig kraft. Jag ville själv så gärna bli en av dessa vittnen

och började be till Gud: Herre gör mig till ett av dessa vittnen! Men då upplevde jag att Gud inte lät min mun bedja så. Min bön förvandlades och jag hörde mig själv be om att få bli predikant. Jag förundrade mig över det, men förstod att Gud ville att jag skulle bli predikant. Så började jag predika i fängelset om Herren Jesus.

Jag blev också döpt i fängelset tillsammans med nio andra fångar.

Efter det att mitt fängelsestraff var klart och jag frigivits, gick jag med i en församling och blev faktiskt predikant.

Jag arbetade en tid i en trädgård. Då bad jag Gud göra mig till lärare. Plötsligt hörde jag Herren säga till mig: Det du nu ber om, kommer att ske! Då blev jag rädd, och tänkte att det var något jag inbillade mig. Då sa jag: Herre, är det du som talar, så upprepa det! Och Gud upprepade vad han sagt.

Till min förvåning fick jag möjlighet börja en bibelskola. Idag kan jag till och med själv undervisa på en bibelskola. Jag älskar att studera Guds Ord. Och jag har nu i åtta år varit verksam som predikant.

Jag började verka bland ungdomarna. Parallellt med detta gick jag bibelskolan. När jag slutat där, upplevde jag i mitt hjärta att Gud sa till mig att jag skulle bege mig till Centralasien. Då blev jag litet rädd,

för jag föreställde mig att där skulle muslimerna skära halssn av mig. Jag hade fru och två små flickor. Men Herren manade mig till detta i alla fall. När jag kom till Centralasien var jag först en månad i Tarsj- kent, Usbekistan. Sedan for jag till Kirghyzstan.

Bibelskola

Gud har välsignat mig så jag har möjlighet vara verksam i en bibelskola. För två år sedan var det bara tio troende i gruppen i Kirghyzstan, men nu har det växt fram en församling. Vi utbildar främst ledare i bibelskola. Många elever i bibelskolan kommer från grannländer där kristendomen är förbjuden.

Staten vägrar registrera dem som vill registrera sig om inte någon medlem finns med i gruppen, placerad där av staten. Det är förbjudet att samlas i mindre grupper. I Kirghyzstan finns inte sådana restriktioner.

Kontakt via e-mail

I en mail-hälsning vi fick här- omdagen, berättade våra bröder om att de nyligen haft dop och fått döpa 60 syskon i församlingen. Sextio lärjungar! Sextio missionärer i ett område där man verkligen inte så tanklöst som vi i vår välgödda kultur kan tala om kyrkotillhörighet eller tro på Gud. Låt oss bedja för våra tappra, kämpande syskon i öst! ■

Kyrkans utveckling - vad innebär den?

Många har under det senaste året kunnat följa den otroliga utvecklingen som det innebär att Svenska Kyrkans ärkebiskop öppet uttalar sitt stöd för homosexuellt partnerskap.

HANS LINDELÖW

Vårt land, Sverige, upplever sina särskilda svårigheter i samband med EU-anpassningen och NATO-aggressionen emot Serbien.

Frågan handlar ytterst om vem som ska styra Sverige, Europa och hela världen.

Sedan några hundra år har vi i Sverige ett statsskick där en evangelisk-luthersk kyrka djupt hör samman med historia, tradition och maktutövning i landet. Detta finns ju fortfarande kvar, även om det inte har samma betydelse som förr.

I ljuset av De Heliga Skrifterna kan detta dock sägas vara en god ordning. Bibeln talar om ett land och ett folk där templet och gudstjänsten ägde en central plats, och där prästerna periodvis innehade verklig, sann myndighet, så att de kunde döma "rätta, fridsamma domar". Detta förändras redan inom loppet av den tidsrymd som de fem Moseböckerna skrivs, och teokratien i Israel genomgår en process där maktfördelningen mellan de olika ämbetena flyttas först till domarna och så småningom till konungarna.

I kristenhetens historia har det inte saknats personer som har velat återuppväcka den gammaltestamentliga teokratien på olika vis, om det nu har handlat om en nationalkyrka eller om en hel kyrkostat. I Europa under medeltiden var det den katolska kyrkan

med högsäte i Rom som emellanåt ägde förbluffande stor makt.

Ett land eller en världsdel, med en central helgedom och en "överstepräst" - detta återspeglar verkligen Bibelns beskrivning av den ordning som gällde för Israels folk i sin tid.

Och i ärkestiftet i Uppsala befinner sig alltså nationen Sveriges överstepräst med viss historisk och administrativ rätt - ärkebiskopen! Han lär också vara den siste någonsin av Sveriges ärkebiskopar som har utsetts av regeringen. Så vittnar då de återstående resterna av grunderna för föreställningar om en kristen stat, oundvikligen bort.

Men ärkebiskopen idag, K.G. Hammar, borde - i ljuset av Bibelns återgivning av Mose lag med dess förklaring genom Jesu mun - vara sanningens och rättfärdighetens man här i landet.

Men vad är det för en person?

Många har under det senaste året kunnat följa den otroliga utvecklingen som det innebär att Svenska Kyrkans ärkebiskop öppet uttalar sitt stöd för homosexuellt partnerskap, och då även bland präster, och att han har upplåtit Uppsala-domen för en i mångas ögon blasfemisk konstutställning, där t.o.m. Jesus från Nasaret kan uppfattas som en homosexuell person! Sedan har andra kyrkor och lokaler som ägs av landets folkrörelser upplåtits för samma vidunderliga utställning.

Även påven i Rom tog sådana intryck av den svenska debatten omkring detta, som tydligen nådde ut i världen, att han först inte ville ta emot den svenske ärkebiskopen på audiens i Vatikanen. Men sedan ändrade han sig, och nu har K.G. Hammar varit där, i början av månaden maj 1999, och har bl.a. lämnat ett svar på en påvlig rundskrivelse med frågor om de kristnas enhet. När jag frågade efter detta dokument på ärkebiskopens kansli i Uppsala, fick jag det mig tillsänt.

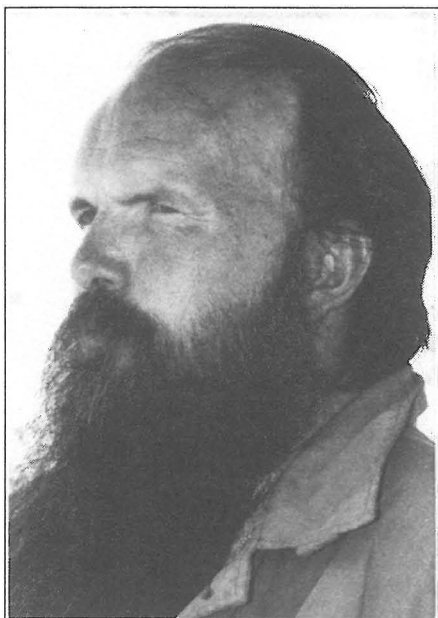
Det handlar om förhållandet Skrift och tradition, prästämbetets betydelse o.s.v. och inte minst frågan om påven själv.

Då är ju frågan om påvens ämbete och ställning särskilt intressant för just - påven.

Visserligen gör sig K.G. Hammar viss möda med att avvisa Roms anspråk, men varför anför han inte Uppenbarelseboken? Rätt utlagd avslöjar denna bok mycket av de företeelser som har uppstått i den religiösa världen sedan Judas Iskariot. Så mycket avslöjas, att det blir säkert plågsamt även för representanter för protestantisk kyrkokristendom.

Enligt kap. 2 och 3 av Uppenbarelseboken så tjänar såsom förebilder för alla kristna kyrkor och församlingar inte Rom, utan de sju lokala församlingarna i Mindre Asien. Måne inte detta exempel utgör en markering just mot Romkyrkan och mot de anspråk som Den Helige Ande redan då förstod skulle komma att göras!

I Uppenbarelseboken läser vi sedan vidare om de sju inseglen och de sju basunerna samt de sju vredesskålarna

av vilka en och annan säkert med rätta skulle kunna utgjutas över såväl påven som hr. Hammar.

Där avslöjas sedan det stora Babylon. Och just detta har vi att göra med när vi möter dagens katolicism och lutherism, där man i sina mellanhavanden går så långt att man t.o.m. påstår att splittningen ibland de kristna fläckar Kristi verk!

Kristenhetens moderna överstepräster, som så hjärtligt avskyr Gamla Testamentet, där i själva verket deras verkliga prototyp finns - Aron/ Levi / Leviatan - men som förklarar Nya Testamentet med hjälp av seklers kyrkomöten och hyllmetrar av samtida teologi och filosofi, har föresatt sig att samla miljoner om inte miljarder människor av skilda konfessioner och övertygelser lagom till 2000-års-jubileet av Kristi födelse, enligt gällande kalendrier.

Men det finns inte så många människor i världen, som verkligen har förstått innebörden av denna fråga:

"... vilket är då förmer, offergåvan eller altaret..?" Matt.23:19

Jag har själv mött en som har kunnat besvara den frågan. Han har suttit i fängelse, dömd för förskingring. Men han är den präst, konung och profet som snart ska styra hela världen.

Så är det! Kristi dag kommer som en tjuv om natten. Och då ska *"många som är de första bli de sista, och många som är de sista bli de första."*
1 Tess.5:2, Matt.19:30. ■

Ecce Homo-utställningen polisänmald av Pilgrimsfolket i Norge

När Elisabeth Ohlssons uppmärksammade utställning med det makabra namnet "Ecce Homo" presenterades i Oslo rådhus, var Pilgrimsfolket på plats med traktater och plakat till protest. "Till man och kvinna skapade han dem", var texten på ett plakat, som väckte sådan vrede, att ett par homosexuella män ryckte det till sig och slog det i bitar. Utställningens vakter kallade på polis, som konstaterade att Pilgrimsfolket hade sin fulla rätt att uttrycka protester. Flera från Pilgrimsfolket har gjort polisanmälan mot utställningen.

Nedan publiceras skrivelsen som föreståndaren för Pilgrimsfolket ingav till Oslo Politikammer. Finns någon svensk lag mot blasfemi, som kan utmana levande kristna i vårt land att reagera på motsvarande sätt?

Oslo Politikammer
Grönlandsleiret 44
0190 Oslo

ANMÄLAN

Anmälare: Föreståndare Jan Egil Hafsaahl
190252 30992, norsk medborgare
Nyhus
2760 Brandbu

Vill med detta anmäla

- Åpen kirkegruppe for lesbiske og homofile
- Landsforeningen for lesbisk og homofil frigjøring

för brott mot strafflagens § 142:

Den som i ord eller handling förhånar eller på ett kränkande eller sårande sätt visar ringaktning för någon trosbekännelse vars utövande här i riket är tillåten eller något lovligt härbestående religionssamfunds trosbekännelser eller gudsdyrkan, eller som medverkar härtill, straffas med böter eller med fängelse upp till 6 månader.

Bakgrunden till anmälan är att de två ovannämnda föreningarna stod som arrangör av bildutställningen "Ecce Homo" i Oslo Rådhus, maj 1999.

Serien på 12 bilder hade bland annat motiv av en naken Johannes som gör sexuella närmanden mot Jesus.

En annan bild visar Jesus som aids-sjuk – och Jesus uppträder på en bild tillsammans med transvestiter. Bildserien skildrar också jungfrufödelsen med ett lesbiskt par som är artificiellt befruktade.

Bilderna visades i Rådhusets lokaler, men utanför sattes också två stora affischer av Jesus på cykel under homoparaden i Stockholm 1997 – omgiven av lesbiska och homosexuella.

Jag har stor respekt för yttrandefriheten och dess beskydd i norsk lagstiftning, men Ecce Homo-utställningen kan med bästa vilja inte ses som något annat än ett förhårligande av ett homosexuellt livsmönster, där den kristna tron, i förvrängd, löjliggjord och pervers form får göra tjänst som hävstång. Att använda den kristna tron på ett sådant sätt är en hånfull, kränkande och sårande handling – och jag ber om att utställningen och dess arrangörer provas utifrån ovannämnda paragraf i strafflagen.

Jan Egil Hafsaahl

-Svensk kristenhet har tappat en furste...

Efter Arne Imsens hemförlovning har många hälsningar via brev, postgirotalonger och på annat sätt kommit till församlingen.

Uppmuntrande, tröstande och utmanande.

MR förmedlar några av dem till våra läsare.

Till mina syskon i Maranataförsamlingen

Arne är hemma!

Jag har haft en relation till Arne som kanske inte har syns så tydligt. Men hans tjänst som Ordets förkunnare har jag alltid till hundra procent givit honom mitt förtroende.

"Göm i ditt hjärta vad som bliver dig uppenbart". Budskapet finns där, även om jag inte har ansträngt mig. Men budskapet som förmedlats genom broder Arne sitter djupt rotat. Många gånger under Gamla Bro-tiden gick Arne upp och förkunnade exakt det som jag i min nöd hade kämpat om i bön till Herren. Många, många gånger.

Samma natt som Arne gick hem, kom en röst till mig två gånger som sa: Andra Korinterbrevet 6:17-18. Jag gick naturligtvis upp och läste, men efter dödsbudet fick det en större kraft. Det ordet håller på att "bli kött", jag håller fast vid det.

Det finns naturligtvis mycket, mycket annat som jag vill uttrycka i vår gemensamma saknad och min beslutsångest över att inte ha tagit till vara Ordets som gått ut genom broder Arne. Han har varit en Ordets tjänare, en röst som ropar i öknen i vår tid.

Med innerligaste hälsningar till er alla

JAN OLOF CEDER

Arne Imsen 1930 - 1999

Fridshälsningar!

Med deltagande i församlingens förlust av sin älskade föreståndare. Svensk kristenhet har tappat en furste, men himlen blivit rikare. Återseendet kvarstår, broder Arne Imsens minne lever och förpliktar till helig tjänst i tidens afton.

KJELL REHN

Tack, broder Arne

Har du tänkt på att när människor pratar med varandra, och även när vi pratar med varandra, så blir det lätt att man bollar ord mellan sig, man sitter och surrar, pratar om ditt och datt och allt möjligt som egentligen inte betyder något. Det mänskliga talet och samtalet har blivit lite grand som ett tidsfördriv som vi slarvigt kan förströ oss med och som inte förpliktar till någonting.

Så var det inte med vår föreståndare. När han sade något så hade han ett ärende. Och när man sade något till honom så förutsatte han att man hade ett ärende. När man sade något till honom så fick man hans fulla och odelade uppmärksamhet. Han såg på en. Han såg inte förbi en. Han lyssnade på en. Han slog inte dövrat till.

Jag tror att han hade en speciell känsla för den enskildes värde. Där han vände en vilddjursmärkt värld ryggen, offrade han självutlämnande tid, krafter och bekvämlighet för att värna, bistå och vårda sig om den enskilde.

Där andra skulle ha givit upp, var han outröttlig. Där andra skulle ha slagit av på takten, hastade han vidare.

Där andra skulle ha misströstat, såg han sitt uppdrag allt tydligare och sin uppdragsgivare allt skönare.

Där andra skulle ha pekat på dörren, lät han tröst och tillrättavisning, vägledning och förmaning samverka med den enskildes upprättelse för ögonen. Där andra skulle ha berömt sig, valde han smäleken.

Där andra skulle ha blivit alltmer makt-medvetna, blev han alltmer kallelse-medveten. Där andra skulle ha blivit alltmer förnäma, blev han alltmer radikal. Där andra skulle ha blivit alltmer biskop, blev han alltmer herde.

Jag tror att han hade nöd för människor. Han var en helgjuten kristen. Han hade kunskap, men också humor. Han var finkänslig, men också rakt på sak. Han var en bokslukare, men också en grovarbetare.

Han hade en stark karisma, men också en rent pietistisk fromhet. Han hade en suverän auktoritet, men också ett saktmod som ibland blev så påtagligt att man nästan blev lite förlägen. Han kunde vara polemisk, men aldrig nedlåtande, bestämd, men aldrig godtycklig. Han hade blick för de stora sammanhangen, men också för de små detaljerna. Han visste hur man knuffade på de lite försagda, men också hur man höll tillbaka de lite yviga.

Broder Arne kände igen de andliga skeendena, men också de psykologiska mekanismerna. När han höll ett bibelstudium, ledde han samtidigt ett frigörelsemöte. Den enskilde blev mätad. Den enskilde blev skickliggjord. Den enskildes steg blev fasta.

Jag tror att han orkade för att han hade den trons vila som man får i sin kammar.

Jag tror att han ville att den enskilde kom i tjänst och gåvorna i bruk. Till ett vittnesbörd om Herren.

Man fick nytt mod när man såg honom. Och när man talade med honom. Om man så bara bytte några ord. Han förmedlade något. Han hade något att meddela. Han hade en hälsning. Han såg inte förbi en. Han slog inte dövörat till.

Han hade omsorg om den enskilde. Det är inte särskilt vanligt i en ond tid med ett dramatiskt devalverat människovärde.

"Fortsätt kampen!" Det är hans uppmaning till oss. Frigörelsens väckelse går vidare. Den är här, om vi vill det.

HASSE TEGNÉR

LENNART KARLSSON från Norrtälje har fått hembud. Fredagen den 4 juni jordfästes han i Norrtälje, och Maranataförsamlingen, där han haft sin andliga hemvist under många år, ombesörjde både begravningen och minneshögtiden. Trots den smärtsamma skilsmässan, var högtiden ljus och hoppfull. Underbart att påminnas om att återseendet väntar!

Lennart var en flitig evangelist och kolportör, och skrev då och då vittnesbörd och appeller i tidningen Midnattsropet. För några månader sedan skrev Lennart om sin väg till frälsning och sitt nya liv tillsammans med Jesus, och här publicerar vi hans hälsning. In i det sista ett levande vittne!

Jag spelade bandy som ung. Laget hette Spillsboda IF och jag spelade också fotboll i Frötuna IK. Vi hade mycket skoj, men tyvärr kom spriten in i bilden. Vi tog oss några hattar och en öl, för att fira segern. Sedan flyttade jag in till Norrtälje och började jobba som rörmokarlärning. Jag gifte mig med Edit 1952. Vår äldste son Tommy föddes samma år.

Sen började jag jobba i Täby utanför Stockholm. Det förekom sprit där också. Så småningom blev jag så kallad obotlig alkoholist. Jag hade tankar på att begå självmord, men kunde inte, för jag tänkte på min rara hustru och familj.

En midsommarafton 1969 följde jag med min svärmor till ett tälmöte i Edsbyn. Det fanns Maranata där då. Där fick jag uppleva att jag var en syndare. När jag kom hem, började jag läsa Psalm 40:

TILL MINNE

-Jag var ute med ungdomarna på gator och torg och vittnade och sjöng

"Stadigt förbidade jag Herren, och han böjde sig till mig och hörde mitt rop. Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn; han ställde mina fötter på en klippa, han gjorde mina steg fasta; han lade i min mun en ny sång, en lovsång till vår Gud. Det skola många se och varda häpnad."

Amen!

Jag började läsa detta bibelrum. Det första jag läste, tror jag. Sedan hände något underbart. Natten mellan den 16 och 17 januari 1971 blev jag frälst och löst från spriddjävulen. Jag blev en ny skapelse i Jesus Kristus, som det står. Jag tittade i hallspegeln när jag vaknade på morgonen. Jag kände inte igen mig själv!

Sedan gick jag på förmiddagsmöte på "Frälsis". På söndagkvällen gick jag till Pingst. Där bad de till Gud för mig. Jag döptes till Kristus den 31 januari samma år. Sedan blev jag andedöpt den 9 juni, samma år.

Genast när jag blev frälst, upplevde jag kallelsen att gå och besöka de gamla och ensamma. Det var alltid en öppen dörr. Vi fikade, läste Bibeln och prisade Gud. De flesta av dessa är hemma i paradiset nu.

Sedan var jag i Maranataförsamlingen på Gamla Bro. Jag var ute med ungdomarna på gator och torg och vittnade och sjöng. Vi träffade många utslagna. Det var en härlig tid.

Sedan flyttade vännerna till Ballstaplundskolan som ligger i närheten av Solvalla; en gammal folkskola som de har renoverat. Jag och Edit har vårt andliga hem där.

Jesus kommer mycket snart! Maranata – du vår Herre, kom!

APOSTOLISK ... Forts fr sid 9

vetet. De går evigt förlorade på grund av kyrkans falska frälsningslära.

Sakrament istället för tro

Hur är det möjligt att koppla Jesu namn till något så väsensfrämmande för den frälsningsprincip som är framställd i hela bibeln? Man har tagit bort den personliga tron och omvändelsen, och lägger tyngdpunkten på kyrkan istället för hos individen, i sakramenten istället för på den personliga tron, på kyrklig moralism och fromhet istället för personlig omvändelse. Och så förkunnar man att på detta sätt skall Guds rike utvecklas och så småningom behärska hela världen.

Då kristendomen på detta vis har genomsyrat hela mänskligheten, då skall konungen komma - till de kristna staterna. Detta är logiskt; det finns ingenting som fattas med avseende på frälsningsläran. Men vad hjälper det om kyrkan är logisk i sin villfarelse. Jesus varnar för den sakramentalistiska frälsningsläran. Sakramentalismen kräver klerikal myndighet.

Som nästa steg kommer klerikalismen, prästväldet, som övertar den funktion som skall finnas i församlingens allmänna prästadöme. Klerikalismen gör människorna till mer eller mindre viljelösa konsumenter av den undervisning kyrkan förmedlar. Passiva mottagare går till kyrkans frälsningsanstalt för att där bli kristnade.

Statskyrkans lära har varit orsak till att de fria församlingarna i alla tider trätt upp i harm och vrede. De som väckts över att människorna går evigt förlorade med prästernas välsignelser, har gått ut med väldiga protester. Människor går förlorade med kyrkans sakrament. Människor går förlorade på grund av att de åberopar traditioner, ritualer, ceremonier och saknar personliga upplevelser. De måste förlita sig till något, som kyrkan skall utgöra garant för.

Människor går förlorade, och det värsta av allt: I Jesu namn! Därför att kyrkan har fräckheten att koppla Jesu namn till sina villfarande läror. Detta är för-

bannelsen. Den använder Jesu namn och apostlarna som auktoriteter. Den drar sig inte heller för att åberopa den urkristna församlingen, fastän varje normalt begåvad människa kan hur enkelt som helst konstatera, att det inte finns något exempel på att man tillämpat en sådan frälsningslära i urkristen tid.

Om vi lyckades neutralisera statskyrkan, skulle mycket vara vunnet! Hon är orsaken till alla splittringar. Hon är modern till alla vedervärdigheter.

Därför är det så viktigt att vi kommer till insikt om att det inte finns någon möjlighet inleda dialog eller allianser med denna sköka. Hon skall bekämpas - till institution, organisation och tradition.

»Människor går förlorade med kyrkans sakrament. Människor går förlorade på grund av att de åberopar traditioner, ritualer, ceremonier och saknar personliga upplevelser.»

Om vi vill vara en sund församling, måste vi först och främst avlägsna oss från statskyrkan, och därefter från pingströrelsen. Kan man vara något annat än hatisk emot den institution, som är orsaken till att miljarder människor gått evigt förlorade, därför att kyrkan istället för att erbjuda dem omvändelsens evangelium, bjöd dem ett falskt frälsningsbudskap, som band dem fast i babylonisk träldom, mycket värre än den hedniska de kom ifrån.

Jag har bett till Gud om nåd att få säga detta, så att alla snälla, rara, söta, goda människor kan ta emot det. Så att åtminstone någon blir frigjord, att inte alla blir förargade och tar anstöt. Det går så bra att tala i tungor och helbrägdagöra i både statskyrkor och frikyrkor. Men tala om att statskyrkan inte är något annat än en sköka, som erbjuder en falsk fräls-

ningslära - säg det, så får du se hur det blir med syskongemenskapen i fortsättningen!

De flesta människor har kommit in i kyrkan med förespeglningar om att de samtidigt som de skrevs in i kyrkan också skrevs in i Guds rike, vilket är en bluff! Man kommer inte in i Guds rike med några vattendroppar på huvudet. Skriften säger klart och tydligt att barnen hör Guds rike till. Det behövs inga religiösa ceremonier och ingen fadderinstitution som skall svara för det nydöpta barnets fostran och utveckling. Men det ligger en ohygglig makt i dessa traditioner.

Samarbete på ekonomisk bas

Kyrkorna etablerar samarbete med alla religiösa organ som finns i samtiden. Samtidigt bevakar man noggrant sina revir. Man har alltså ett organisatoriskt samarbete. Detta samarbete har en ekonomisk bas. Man måste ha samarbete för att få ut subventioner. En social bas för gemensamma sociala uppgifter, och en kulturell bas med studiecirkel för att utbilda medlemmarna i församlingarna.

Så utvecklas alltså en bas för inomvärldsliga frågor. De teologiska frågorna lämnar man helt därhän. Man förenar alla goda krafter i gemensamma projekt, kyrkliga eller parakyrkliga. Det är så lätt att appellera till sådant.

Så bygger man upp samlingsorgan som utövar ett ständigt inflytande och påverkar hela etablissemangen på horisontalplanet. Här är katolska kyrkan representerad, Svenska Kyrkan, frikyrkorna, pingstväckelsen - en hel massa organisationer; samlingsorgan, nämnder, kommittéer, som kan räknas upp i flera tiotal. Och de har sina trådar ända upp i Kyrkornas Världsråd.

Om det skulle bli väckelse här eller där, så blir det utbyte av fångar. De som inte gillar väckelsen, går till de kyrkliga samfundet, och de som gillar väckelsen, går till de friare. Man säger att de konverterar. Förr gick man utanför lägrer för att bära Kristi smälek. Men nu konverterar man.

Konvertera kan alla göra. Det är helt

oförargligt. Katoliker kan konvertera och bli protestanter, protestanter kan konvertera till katolska kyrkan. Det är fint, bildat och modernt. Man är inte pingstvän längre, det smakar inte riktigt bra. Man blir karismatiker. Talar om pneumatologi. Andedop för akademiker. Vilken inbilskhet! Höghod, översitteri, snobberi! Och detta får fortsätta, för det är så roligt se prästerna bli folkliga, fria och glada.

Det är så roligt se biskoparna vara med i de frikyrkliga sammanhangen, och att alla kristna kan enas på en och samma plattform. Så kommer då var och en med sin Jesus. Kyrkans och frikyrkornas Jesus.

De använder samma namn när de tillbeder, men menar helt olika saker. Eftersom de vistas i samma rum med sina kroppar, säger de: Vilken enhet vi har! Man behöver inte ha samma lära. Var och en har sin egen doktrin.

När man skall uttrycka gemensamma manifestationer så utgår alla från den egna trosuppfattningen och traditionen, och bekänner och beder tillsammans. Då är vi i alla fall i samma rum! Vi sjunger psalmer, som helst inte tar upp irriterande frågor. Psalmerna handlar om fåglarna i luften, blommorna och havet. Det som har med naturen att göra, miljörörelsen och vår indignation över upprustningen, stjärnornas krig och allt som finns på jorden. Så välsignar vi vår fredlighet och den kristna läran.

Om man inte kan ha gemensam nattvard, så kan man i alla fall nalkas ideal. Man kan ha Agape, kärleksmåltid. I det stora ekumeniska mötet i Västerås 1977 kunde man inte ha gemensam nattvard, för man kunde inte intercelebrera - ett fint ord för fint folk. Jag, som är döpt i anden och prisar Gud i nya tungor, kunde inte förstå vad intercelebration var för något. Så fick jag veta att det innebär att en präst som är ordinerad i en kyrka förrättar nattvard i en annan kyrka.

Allt det här är ju ingenting annat än spektakel! Men varför säger vi ingenting? Varför håller vi på och flirtar med kyrkorna? Varför är vi så passiva och tysta, när vi vet att med allt vad de sysslar med drar skaror till helvetet.

Negativa förändringar

Ingen vill ha negativa förändringar i sin statistik, och därför gör man allt för att upprätthålla numerären - och helst frisera den uppåt. Särskilt som man genom subventionssystemet får ett antal kronor i bidrag för varje kyrkomedlem.

Sedan dessa bidrag började delas ut, har det knappt förekommit någon uteslutning ur kyrkorna. Istället har man infört ett nytt begrepp: Vilande medlemsskap. Om någon är passiv, står han alltså kvar i matrikeln med namnet, och redovisas som bidragsberättigad medlem - men vilande. Det finns en hel del vilande medlemmar. En del har flyttat till Amerika och bott där i tio år. Andra dog för några år sedan, och är vilande medlemmar på annat vis...

Genom dessa bidrag har frikyrkorna blivit statliga serviceorgan på samma sätt som den ursprungliga statskyrkan.

Församlingstjänarna går in i sjukvården och kriminalvården - de blir sjukhuspräster/pastorer och kriminalvårds-pastorer. Skolpräster/pastorer. Uppgifterna fördelas mellan frikyrkans pastorer och statskyrkoprästerna. Därmed tar alltså olika etablerade kyrkor hand om religionsvården, och då religionsvården vinner gillande och slår igenom i etablissemangen, tonas det personliga vittnesbördet bort.

»Vi behöver en Johannesväckelse, som bereder väg för Herren. En Johannesväckelse med profetisk dimension, rösten av en som ropar i öknen.»

Religionen ombesörjs av betalda samhällsorgan. Präster och pastorer skall, vare sig de är frälsta eller inte, svara för religionsvård i alla möjliga anstalter. Det innebär att de övriga anställda funktionärerna skall tiga. Sjuksköterskor, ungdomsvårdens tjänstemän, kuratorer.

Det är förbjudet att utöva religiös påverkan i sin tjänst.

Religionsvården sköts via de officiella organen, som betalas av staten - alltså skattebetalarna! I detta religiösa spektakel anpassar sig väckelsefolket. Istället för att bli statens kritiker, har man blivit statens religiösa serviceorgan. Den väckelse som inte tar itu med dessa frågor, är ingen väckelse från Gud.

I Jeremia 6:16 läser vi: *"Så sade Herren: 'Ställen eder vid vägarna och sen till, och frågen efter forntidens stigar, frågen vilken väg som är den goda vägen, och vandra på den, så skolen I finna ro för edra själar.' Men de svarade: 'Vi vilja icke vandra på den.'"*

I det religiösa etablissemangen reagerar man politiskt. Med politiska bojkottmetoder, förtalskampanjer och andra typer av förföljelser och förtryck. Man ler charmfullt och inställsamt uppåt mot maktthavarna, medan man hotar och förtrycker neråt mot de små minoriteterna som är svårhanterliga och oppositionella. Man vidtar alla möjliga åtgärder för att till varje pris kväsa och kväva deras reaktioner. Man gör sken av att de svår-anpassade är villfarelse och sekticism.

Samtidigt etableras djupgående samarbete mellan profana och religiösa maktkonstellationer i det etablerade samhället.

I Guds församling gäller regeln att Herren ger seger genom få lika väl som genom många. Det kan aldrig vara fråga om statistik och numerär i Guds rike. Att de som är i majoritet alltid har rätt. Det är inte bara pingströrelsen som säger "Vi är många", och därmed oemotståndliga. Så säger den homosexuella rörelsen också. Det är ingenting annat än naturdrift och maktbegär som får människor att reagera så. Man vill hävda sig för att fortsätta förtrycka.

Vi behöver en Johannesväckelse, som bereder väg för Herren. En Johannesväckelse med profetisk dimension, rösten av en som ropar i öknen med genomslagskraft.

Jag tror inte på den etablerade kristenheten i någon form, men jag tror på Herren Jesus Kristus och det folk som följer Lammet vart det går. ■

GIROLAMO...

Forts fr sid 11

kropp som vanställt av syndens vinröda fingermärken." När han frågar kyrkan vem som gjort detta svarar kyrkan; **"En falsk och högmodig sköka; Rom har gjort det!"** "Jag önskar vid Gud att jag kunde bryta sönder dessa allt överskyggade vingar.", skriver han.

Under senare delen av 1300-talet befann sig påvestolen i landsflykt i Frankrike. Kort sagt var man fördriven från Kyrkostaten, som sträckte sig från Venedig i norr tvärs igenom mellan Italien ned till den gamla romerska kornboden Terracina. Inom Kyrkostaten fanns det också statsstater. Stridigheter resulterade i att man vid ett tillfälle hade flera påvar samtidigt.

Man kan säga att den kyrkopolitiska strukturen var lika rörig och rörlig som den världsliga. Niccolo' Macchiavelli kom under 1500 - talet, med rötterna från denna mylla, ut med sin skrift "Il principe" som lika gärna kunde varit en handbok för kyrkans män. Striden stod mellan Påveämbetet och kurian, rådet med de presumtiva påvarna, å ena sidan och Kyrkostaten och furstendömena å andra sidan. Sedan ett par, tre århundraden tidigare fanns också ordnarna, munkordnarna. Dessa kom att slå vakt om de heligas exempel. I realiteten var det de som upprätthöll kyrkan. En av dessa var Dominikanerorden. Hit anslöt sig Savonarola.

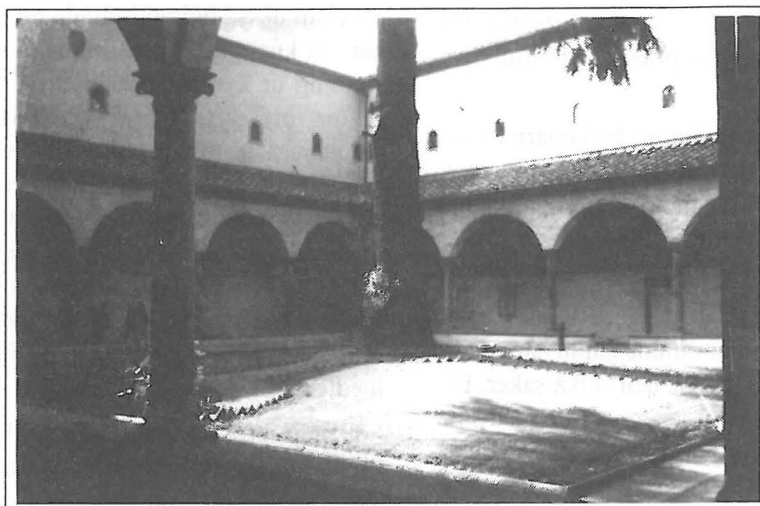
Om man kan dra parallellen mellan de organiserade skriftlärde-fariséerna på Jesu tid med vår tids väckelsekristna, är det lika analogt att Dominikanerna på Savonarolas tid vara ett sådant fariseistiskt parti inom katolska kyrkan. Den påtagliga skillnaden är att vår tids väckelsekristna, för att slå vakt om uttryck och innebörd, har mer gemensamt med denne obekväme munk från Ferrara i Italien än med fariséer på judisk mark under tiden för Romarriket. Åtminstone borde ha det.

Till en början hade Savonarola ingen framgång i sin predikogärning. Mycket motvilligt blev han resepredikant med få åhörare. Särskilt svårt tyckte han att mötet med sin hemstad var.

Savonarola hade en förkärlek för bibelns profetböcker. Apokalypsen med

sina omvälvande beskrivningar tog tag i honom.

När han 1486 kom till staden Brescia i Lombardiet, kom verbalinspiration över honom, han började profetera. Han talade om en förestående dom som snart skulle drabba kyrkan. **"Kyrkan skall straffas, därefter förnyas och detta skall ske snart."**, var hans tema. I sin måleriska och profetiska förkunnelse

Klostergården i San Marcoklostret i Florens.

Foto: Thommy Jakobsson

har samtida vittnat om hur man högljutt skrek i syndanöd under hans predikningar.

1489 kom han till Florens och började undervisa och predika i San Marco-klostrets trädgård. Ganska snart blev t.o.m. klosterkyrkan för trång. Skaror av åhörare hörde ryktas om denne munks starka förkunnelse. Med tiden blev han klostrets prior och fick den centrala ledarrollen.

1491 blev han kallad till Domkyrkan som predikant. Samtida med Savonarola, räknade att upp till 20.000 människor kom till hans gudstjänster. En verklig väckelse bröt ut.

På påvestolen satt vid denna tid den spanskfödde Rodrigo Borgia. Han kom att kallas Alexander VI. Han följde sin föregångares, Innocentius VIII, fallenhet för maktlystnad. "Il Principe della chiesa." Samstämmiga vittnesmål talar om bigami, utsävningar, organiserade mord och prostitution. En handfull år tidigare hade samma ämbete stadfäst tron på häxor. Denna maktfullkomlighet kröntes senare med att man sålde avlatsbrev, där intäkterna kom att utgöra budgeten för att bygga den stora

St.Peterskyrkan i Rom. Denna katedral har en piazza med samma mått som amfiteatern— Colloseum, som Kejsaren Vespasianus lät uppföra år 79. Den borde kanske stått på sin rätta plats.

Ganska omgående började Savonarola reformera sitt kloster. Han uppmanade sina ordensbröder att rensa ut möbler och andra interiörer han inte tyckte hörde hemma i deras fattigheds-

ideal. Han ville leva upp till alla löften, munklivet på pappret innebar. Motståndet började i hans eget hus. Ordensbröder kontaktade Rom och man börjar spinna på Savonarolas framtida öde.

Under denna sökningstid gick Savonarola hårt åt kyrkans funktionärer. Han säger om prästerna; **"De är som en hop svin som rotar i vingården. Guds fester gör de till djävulens. I den gamla kyrkan var kalken av trä och prästen av guld, nu är det omvänt!"** "Se på kyrkans män, med deras rika skrudar, deras banér, deras guld och silverstolar, deras kalkar, deras guldbroderade huvudkläden och dyrbara stenar och silverkors!" **Hör på deras psalmsång och mässor med kyrkomusik och röckelsedoft! De har utpressat det sista öret av den fattige för att kunna omgiva sig med all denna prakt. De äro som vitmenade grifter. De hava infört djävulsfästen bland oss, de tro inte på Gud och göra narr av vår tros djup. Gud varför sover du? Res dig upp och befria din kyrka från de ogudaktiga prästerna, från djävlarna, som hava dem i sitt våld!"**

1495 allt medan det korrupta prästvåldet och påven sökte hans utgång, blev Savo-

narola något av sin stads borgmästare. Han kom att blidka frankerna och Karl VIII krigståg mot "Italien". En barnväckelse uppstod också kring Savonarola, där upp till 4000 barn i skilda åldrar gick från hus till hus för att samla in smink, smycken, spel, skräplitteratur, målningar m.m. Det insamlade brände man upp. Ett konkret uttryck för den inre helgelsen. Hela staden sökte sig till kyrkan som blev överfull. Man sökte Gud trots kyrkans ledare och dens förfall.

Samma år fick Savonarola predikoförbud av påven. Nästa steg blev att han framtogs de formella befogenheterna över sitt distrikt. Sedan kom bannlysningen. Girolamo replikerar: *"Frågar ni mig, vad det sista slutet på denna strid skall bliva, så svarar jag; Seger! Frågar ni mig om den närmaste utgången, svarar jag: Död! Ty när mästaren, som för hammaren, har brukat den, kastar han den undan. Så gjorde han med Jeremia, som han lät stenas, när hans predikan var ändad. Men Rom skall icke släcka denna eld, och blir den släckt, så skall Gud tända en annan; ja den är redan tänd allestädes, fast man ej vet därom!"*

Tyvärr avbröt Alexander VI detta uppvaknande den 23 maj 1498. Savonarola hängdes och brändes på Piazzadella Signoria i Florens. Askan ströddes i floden Arno, den flod som rinner ut i Medelhavet. En stenplatta i marknivå finns att trampa på, utanför det gamla

rådhuset där han avrättades. Det är den största byst staden Florens förärat predikantens minne.

Hans kvarlåtenskap finns att beskåda i Florens och äger inte sakral status. Påven Alexander VI däremot har ett högt placerat minnesmärke i stuckatur på gaveln till ett kvarter vid Piazzan Campo dei Fiori i Rom. Allt till minne av den celibat besvurnes konkubiner.

För katoliker är Savonarola en kättrade. För protestanterna en munk bränd på bål. Om någon idag hade trätt upp med samma indignation, hade han fått diagnosen psykopat eller maktmänniska. Som så ofta; gärningen förtigs eller budbäraren misskrediteras. Fakta och sakfråga får stå tillbaka för klander av form eller stil. Lika missvisande ges motiven en psykosocial förklaring. Dessa brutna måttstockar.

Genom seklerna, inom den katolska kyrkan, har det växt fram en tanke om Påven såsom ofelbar - Ex cathedra. Det uttalades ofelbarhet. Det är minst sagt logikens konsekvens att om någon menar sig vara en vikarierande Kristus, bör denne också äga rättslig och moralisk immunitet där varje tanke är helig och besluten okränkbara. Det äger Påveämbetet formellt också. Även om det varit långt mellan besluten, så har det märkligt nog hänt att den sittande påvestolen tagit avstånd från företrädarnas handlande i enskilda frågor - postumt trots Ex cathedra. Men har man tillämpat begreppet rätt? Eller kan Kristi ståndpunkt förändras med tiden?! Det är en himmelsvid skillnad på detta.

I fallet Savonarola ligger Alexander VI bannbulla fast. Det är helt rimligt att den nuvarande påven kan göra avkall på principen om Ex cathedra när man i andra fall gör sådana avsteg. En biblisk definition på ett sådant förfarande skulle vara överträdelse. Om man bestämt sig för att räta ut kräklän, bör man inte under föresatsen att man är Kristus, kröka den igen. Den nuvarande påven Johannes Paulus II äger som Jesu Kristi ställföreträdare alltså full frihet att saligförklara eller skriva om i historieböckerna när och hur han vill.

Skulle Savonarola mot all katolsk praxis saligförklaras, återstår det bara att bära ut hans kvarlåtenskap ut ur San Marco museet och bränna upp dem undan en säker stigmatisering. ■

Bön för döda

Under senare år har inom Svenska Kyrkan utvecklats en sed att varje söndag bedja för dem som nyligen avlidit. Man säger att det är "tacksägelse" över de döda. Men de ord man använder är: "Låt ditt eviga ljus lysa för dem!" dessa ord är otvivelaktigt en bön och inte en tacksägelse. Vid allhelgonahelgen hålls liknande ritualer för de under året avlidna. Mycken kommersialism har utvecklats i samband med gravsmyckning och ljusständning. I samband med estoniskatastrofen och vid större brandolyckor har kyrkliga företrädare öppet sagt, att man bl.a. vid minnesgudstjänster bedit för de döda.

Tidigare var seden i Svenska Kyrkan att man omedelbart efter kungörelsen om de nyligen avlidna bad bönen: "Lär oss att rätt betänka huru få våra dagar äro, på det att vi må undgå visa hjärtan och vara beredda till en salig händelse!" "Detta är i sanning något helt annat. Denna bön gäller de levande och inte de döda. En sådan minnesstund är i all sin enkelhet en skakande och väckande predikan. Denna tradition lever fortfarande i en del gammalkyrkliga gudstjänster.

Oskicket att bedja för de döda är en katolsk villfarelse. Redan valdenserna på 1100-talet tog upp kampen mot detta. Mot slutet av medeltiden utvecklades oskicket till en lömande men omoralisk affärsverksamhet (avlatshandeln). Luther gick till öppen strid mot detta, då han anslog de 95 teserna. I tes 83 slår han fast, att "det är orätt att bedja för dem som redan äro frälsta." (Med frälst menar han här slutfrlst; de som saligen har avlidit i tron på sin frälsare).

Bibeln slår fast att "det är människan förelagt att en gång dö och sedan dömas." I och med döden är nådatiden slut, och endast domen återstår. Inga böner kan påverka de dödas tillstånd, ej heller hur domen skall utfalla. De döda är suveränt i Guds hand. Att med mänskliga påfund söka lägga sig i vad som suveränt tillkommer Gud att utföra, detta är minst sagt majestätsbrott mot Gud själv. Dessutom står det att "han är en Gud för levande och inte för döda" Vi kan inte be för mycket för de levande. Men att be för de döda är en styggelse.

Böner för de döda invaggar oomvända syndare i den vanföreställningen att det ges frälsningstillfällen efter döden. Vilket fruktansvärt ansvar för dem som lärt ut sådan villfarelse och falsk tröst för obotfärdiga syndare!

Det finns själavandringsskrifter som förkunnar, att det finns nya chanser till frälsning efter detta jordelivet. Bibeln inskärper att vi lever endast en enda gång. Därefter kommer den evighetsavgörande domen. Svenska Kyrkans ritual med bön för de döda innebär, att man viker av in i hedendomens mörker.

Ingemar Blomberg

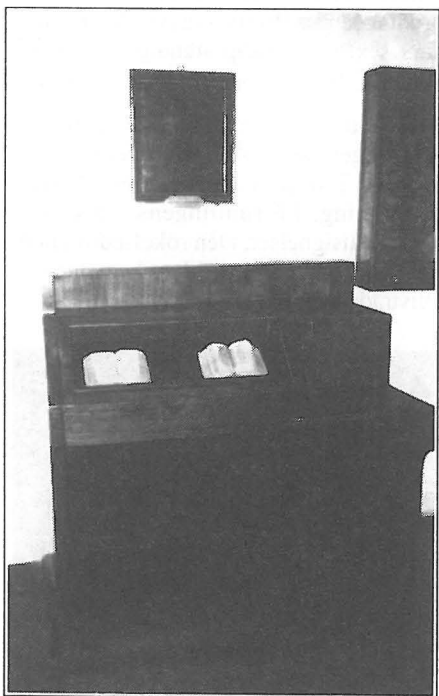

Foto: Tommy Jakobsson

Savonarolas skrivbord och biblar.

Bällsta Media Center - en vision!

För att hedra broder Arne Imsen, gjordes en speciell insamling till litteraturmissionen, så att skrifter med hans förkunnelse kan komma ut i tryck. Det blev en riklig kärleksgåva och en stor utmaning till oss som förvaltar Arne Imsens undervisning, i form av bandupptagningar från bibelstudieserier, temamöten och ännu inte publicerade skrifter.

Vi valde att först trycka *Vedergäll Babylon*, som redigerats fram från en serie bibelstudier Arne Imsen höll 1986. Den är mycket aktuell! Vi hoppas att redan denna höst trycka ytterligare ett par skrifter. I prissättningen debiteras endast materialkostnader. "I haven fått för intet, så given ock för intet".

Böcker

NY BOK!

... Vedergäll Babylon ...

Bibelstudieserie av Arne Imsen

I Uppenbarelseboken talas drastiskt och dramatiskt om Babylons fall, och vi manas att dra ut och vedergälla henne. Men vem är det stora Babylon? Varför skall hon vedergällas? Och hur?

Maranatapionjären Arne Imsen undervisar i en serie bibelstudier där frågorna och svaren är en profetisk utmaning till Guds folk, som i denna yttersta tid gör klokt i att ta vara på dessa varningens och förmaningens ord.

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian!

Första upplagan av denna skrift, som kom ut 1982, hade titeln *Låt dig inte luras av homosexmaffian*. När det blev aktuellt med en andra upplaga, ändrade författaren titeln till *Låt dig inte skrämmas*... Med detta betonas att utvecklingen gått väldigt långt. Den homosexuella rörelsen har blivit en maktfaktor i samhället. Andra upplagan är kompletterad med citat ur skrifter där kända och ansedda förkunnare behandlar vad Bibeln säger om homosexualt samliv.

Kärleksfull aga eller kränkande misshandel

Första upplagan av denna bok kom ut 1991. Arne Imsen beskriver hur utvecklingen inom familjelagstiftningen leder till ett angiverisystem och att "barnens rätt" ska tillvaratas av socialtjänstemän och polis. Nu kan konstateras att den samhällsutveckling han varnar för, allt mera tar form i dagens kontrollsamhälle.

Boken är ytterst aktuell, med tanke på krisstödsutredningens betänkande (SOU 1998:113) som ligger på riksdagens bord.

Bannlyst frihet

- fallstudie över missbrukad mediamakt

-Det som på ett avgörande sätt står i vägen för sann kristen rättsskipning, är partiskheten. Man tar av olika bekvämlighetsskäl parti på subjektiva grunder, och förvränger därmed rätten för sin motpart i maktutövningen.

Arne Imsen och Maranata har alltid varit bannlysta av "den kristna rikstidningen" Dagen. De publicistiska metoderna och dess konsekvenser dokumenteras. *Avslöjande och väckande!*

Fruktad frihet

Tillbakablick, klipp och kommentarer

-En skrämmande, underhållande och intressant bok. Skrämmande därför att den i klartext avslöjar maktspel och mygel som borde vara helt främmande för såväl svensk kristenhet som för rättssamhället i övrigt.

Fastän boken gavs ut redan 1970, är dess historiska dokumentation över hur Maranataväckelsen möttes av kristenhet och samhälle mycket aktuell.

Från död till liv

-Mot alla de krafter på det kristna verksamhetsfältet, som vill göra Ordets förkunnelse till ett beskuret inslag bland andra importerade - mer roande och underhållande - programpunkter i gudstjänstlivet, borde väckelsefolket höja en rungande protest.

Så skrev Arne Imsen i förordet till denna predikosamling som utgavs 1970, men vars sexton budskap ständigt blir mera aktuella. Bland rubrikerna kan nämnas:

Vårt land - ett Sodom, Ondskans makt - frälsningens kraft, Åter till Bibeln, Trons enfald, Tro som övervinner, Andebedomning, Församlingens frälsning, Edens välsignelser, Den rökelsedoftande höjden, Utvald före världens begynnelse, Olivträden, m. fl.

**Alla böcker
av
Arne Imsen
50:-
plus porto**

Musikkassetter

NY KASSETT!

Sjungen syskon under vägen!

MARANATASÅNGARNA SJUNGER

Solo-, duett-, och församlingssång.

Övriga musikkassetter från BMC:

Liveinspelade konferenssånger:

- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Himlen jublar!
- ☐ Den dubbla strömmen!
- ☐ Om du frågar om min glädje...
- ☐ Jesus förlöste min själ! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Sjung en Hallelujasång! Pilgrimsskolans barn sjunger
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger
- ☐ Jesus kommer! Arne Imsen sjunger med församlingen

Sång-
kassetter
30:-

Möteskassetter

Alla möten på Bällsta Missions Center finns inspelade på band. Bibelstudier, väckelsemöten, Guds Ords förkunnelse osv. I MidnattsRopet har vi ofta listor över möten från konferenser och bibelskolor, du kan också beställa förteckningar.

10:-/kass

Månadens kassett

"Låt Kristi Ord rikligen bo ibland eder!"

Vill Du varje månad ha inspelningar från Bällsta missionscenter direkt hem till dig?

Du kanske är hindrad av geografiska eller andra omständigheter att vara med i mötena. Därför vill vi på detta sätt hjälpa dig att ändå få ta del av undervisning, sång och vittnesbörd m.m.

250:-/år

Traktater

Jesus-traktaten är en vitt spridd traktat, och med sin enkla och klagörande text har den blivit till stor välsignelse. "Vem var Jesus?" "Vem är Jesus?" "Vad gjorde Jesus?" "Vad gör Jesus?" Dessa frågor besvaras med bibelcitater på svenska, engelska, tyska, spanska och ryska. Du är välkommen att beställa traktater gratis; vi trycker efter förfrågan.

Videokassetter

Arne Imsen

talare till församlingen
16 Januari 1999

Detta är en videoupptagning från det allra sista bibelstudiet som Arne Imsen höll i januari 1999. Det var ett långt möte, över två timmar.

Eftersom församlingsföreståndaren visste att möjligheterna för honom att åter undervisa församlingen var begränsade, uttalade han varje sats med en speciell omsorg, skärpa och intensitet.

Och budskapet var det han satsade hela sitt liv för:

Församlingens upprättelse och vikten av att vara fylld av den helige Ande för att bestå när Jesus kommer.

Vi hoppas att kunna komma ut med fler videoproduktioner, bla. från sommarkonferensen 1999.

Video
60:-

Adress

Bällsta Media Center

BOX 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08- 98 56 83

Fax: 08- 98 21 39

E-mail:

maranata.stockholm@crossnet.se

Hemsida: <http://maranata.just.nu>

Välkommen med din gåva till
litteraturmissionen!
Pg 495 46 24 - 25

Dagen den 13 juli 1999

Tidningen Dagen hade den 13 juli en maxi-intervju med före biskopen Martin Lönnebo. Intervjun sträckte sig över tre helsidor, samt större delen av sidan ett. Intervjun hade gjorts av Dagenmedarbetaren Tomas Sjödin.

-Det finns få människor jag beundrar så som Martin Lönnebo, förklarar Sjödin.

En annan Lönneboeundrare, Peter Halldorf, förklarade för något år sedan i en Dagendebatt, att han själv, liksom de flesta andra kristna, "endast nådde upp till anklarna" på denne andlige gigant.

Dagenredaktionen brukar med jämna mellanrum efterfråga Lönnebos ståndpunkt i kontroversiella frågor. Då Lönnebo kandiderade till ärkebiskopsstolen, fick han stöd i en Dagenledare av Olof Djurfeldt; Lönnebos namn "kändes överbryggande" i förhållande till de väckelsekristna, hette det. Lönnebo brukar ju framhålla sin bakgrund i enkel läsarmiljö.

Bönemöte med muslimer

Det finns anledning ge någon kompletterande upplysning angående Lönnebo. År 1987 reste han till Damaskus tillsammans med dåvarande ärkebiskopen Bertil Werkström. Tillsammans med muslimska mullor besökte de stadens moské. Inne i moskén förrättade de svenska biskoparna bön tillsammans med de muslimska mullorna, enligt tidningsuppgifter då det begav sig. Här kan man alltså tala om "överbryggande" aktivism.

De synkretistiska strävandena har en

Ett berusat vänporträtt

Pingstpastorn och författaren Tomas Sjödin närmar sig religionsblandningsivrarna.

-Det finns få människor jag beundrar så som Martin Lönnebo, förklarar Sjödin. Martin Lönnebos synkretistiska strävanden har en av sina rötter i frimurarteologin, anser INGEMAR BLOMBERG i en kritisk kommentar.

av sina rötter i frimurarteologin. Undra sedan på, att Sjödin närmat sig religionsblandningsivrarna, ett sakförhållande som insändare i Dagen den senaste tiden reagerat emot.

Veckorna före Ecce Homo-utställningen i Uppsala Domkyrka, 19 september 1998, befann sig Lönnebo i Uppsala (enligt gudstjänstannonserna). Åtskilliga hade offentligt krävt att denna hädiska utställning skulle stoppas. Lönnebo uttalade sig två dagar före visningen (17/9) i en intervju i Uppsala Nya Tidning.

I vaga ordalag kritiserar han att man "sexualiserar Jesus". Men han uttalar sig synnerligen nedlåtande om dem som offentligt hade kritiserat den planerade visningen i domkyrkan. På ett meningslöst sätt psykologiserar Lönnebo och menar, att kritiken mot Ecce Homo i domkyrkan har sin grundorsak i rädsla; en rädsla som söker skydd i avståndstagande mot utställningen. På tal om kritiken mot utställningen frågar intervjuaren:

-Är det självklart, att man bråkar, är aggressiv, fördömande och fientlig mot dem som tycker annorlunda än man själv? Lönnebo svarar:

-Inte för mogna människor, men i lek-skolan. Vi har ju alla en femåring inom oss. Och det är inte alltid den mogna människan som tar hem spelet. Rädslan skapar alltså ofta aggressivitet, enligt Lönnebo.

De som kritiserat Ecce Homo-utställningen har alltså enligt Lönnebo reagerat som aggressiva och hysteriska femåringar, då de inte får som de vill.

Med den inställningen behövs inga sakargument eller diskussion med olik-tänkande. Menar Lönnebo att någon form av psykiatrisk terapi är relevant mot dessa dissidenter?

"På en hysterisk och aggressiv fem-årigs nivå". Det är inte precis någon högaktning Lönnebo hyser för dem som bekämpat den hädiska utställningen.

Det kan tilläggas, att Lönnebo efter rubriceringen inte tagit avstånd från UNT-intervjun 17/9 eller begärt korrigering eller något förtydligande i tidningen.

Påvlig reaktion

Då påven och hans stab någon vecka senare tills vidare inställde Hammars planerade besök i Rom, då fick Lönnebo stora skälvan. Han är ju en stor påvebeundrare. Offentligt uttalade Lönnebo sin bestörtning över att påven uppfattat den nyligen timade utställningen i Uppsala Domkyrka på detta sätt. Inte var det ju påven som Lönnebo hade i tankarna då han ställde diagnos! Nu var det en annan ton i skällan.

Det är svårt att inte dra den slutsatsen, att Lönnebos uttalanden i UNT blev ett stöd för hädelsen i Uppsala Domkyrka.

"Är då tiden kommen för eder att själva bo i panelade hus, medan detta hus ligger öde?" Hagg. 1:4. Den gången gällde det tempelruinen i Jerusalem. Guds tempel idag är den kristna församlingen. Vi ser hur antikristliga krafter idag söker lägga detta tempel i ruin.

De som så river ner får många beundrare och höjs till skyarna som "kristna föredömen och giganter". Servilite-ten blir idoldyrkan. (Idol är ett latinskt ord och betyder avgud). De ekumeniska entusiasterna bör läsa Hagg. 1:5-6.

Må vi kunna ge det svar Nehemja fick angående Jerusalems nedrivna mur: "Vi vilja stå upp och bygga." Och de togo mod till sig för det goda verket. Neh. 2:16-18. ■

MidnattsROPET vill...

INDOKTRINERA. Ja, det låter misstänkt. Men med tanke på alla de krafter som arbetar intensivt och metodiskt i alla miljöer och på olika nivåer för att underminera trons grundvalar och beröva människorna möjligheten att komma i beröring med och påverkas av väckelsekristen tro, verksamhet och frälsningslära, är det absolut nödvändigt att befästa trons doktriner hos kristna bekännare, och möta häglöshet och vankelmot med radikala ställningstaganden hos övertygade häolder med vision och försakelsevilja. Endast kompromisslös framåtanda kan göra frälsningsbudskapet känt bland ett religiöst drogat folk.

INFORMERA. Det finns inget budskap mer angeläget än det som rör sig om Jesu tillkommelse. De eskatologiska tecknen hopar sig och antikristliga men givetvis också urkristliga aktiviteter engagerar och bildar block. Den karismatiska vågen och andra parallella företeelser på andelivets område följer vi med vaksamhet och stegrat intresse. Ekumenikens breddning och utveckling ska bevakas och relationerna mellan landets statsdirigerade folkkyrka, dess statssubventionerade frikyrka och det samhälle för vilket de alltmer tenderar att degraderas till religiösa serviceorgan, måste profetiskt belysas. Kyrkornas och samfundens sociala, politiska, kulturella och ekonomiska maktsfär vidgas samtidigt som det genuint kristna uppdraget förflackas och andligheten urtunnas. Det är svåra frågor, och det väcker anstöt att ge de olika anderiktningarna rätt namn. Men vi ska försöka i Jesu namn.

Så hoppas vi på bättre tag med rapporterna från när- och fjärrmission.

INSPIRERA. Bönelivet måste med nödvändighet förnyas om inte elden ska slockna hos midnattstidens evangeliska ljusbärare, och bibelstudiet måste återfå sin dominerande plats i församlingsgemenskapen. Detta måste ske på bekostnad av alla väsensfrämmande element, som håller på att befästa sina positioner under det den kristna församlingen samtidigt berövas sin rätta identitet och sitt gudomliga signum.

Själavinnande och vittnesbörd är en sällsam plikt och livsbejakande förmån till frigörelse för varje frimodig bekännare. Vi åstundar att få vara med och ge andliga impulser och praktiska råd för att med den helige Andes hjälp genomföra det urkristna evangelisationsidealet, genom krossade och rörda hjärtan från man till man.

Midnattsropet är ingen offerbox eller förlängd kollekthåv. I kampen mot många avarter och missbruk vill tidningen uppmuntra alla till nytestamentlig offertjänst för Guds verks fromma, lokalt och universellt.

INTENSIFIERA. Mänsklig heroism räcker aldrig till för att bygga upp ett Guds verk som blir bestående. Beslut och föresatser som inte är förankrade i Klippan har föga möjligheter att överleva utan konstgjord andning med gråtmild stämningsmystik eller människoförgudning. Den dukar under för den realism förverkligandet av ett gudomligt uppdrag innebär. Midnattsropet har ingenting att ge åt dagdrömmare eller hyperandliga svärmar. Vår stora önskan är fastmer att kunna inspirera var man och kvinna, ung eller äldre, till evangeliskt arbete där uppgiften fortfarande kräver mest; det lokala plan där alla lever fram det mesta av sitt liv. En andeinspirerad och uthållig och praktiskt genomförd närmission i portuppgången, bostadskvarteret och hemförsamlingen eller gruppen är den bästa garantin för framgångsrik fjärrmission, vilken ingenting annat är än en fortplantning av upplevelser och erfarenheter till medmänniskorna bortom de egna sockengränserna.

I vår Konungs missionsstrategi står Jerusalem först, och den som börjar fungera enligt den mönsterbilden får snart perspektivet förlängt, ty så är Andens egen dynamik. Den expansionen är värd alla insatser, och på det sättet vill vi, medan vi väntar Jesus tillbaka, uppmuntra alla att verka så länge det givs några möjligheter.

IRRITERA. Ofta måste signalerna skapa obehagliga reaktioner hos de som hör dem och inte kan frigöra sig från den påträngande känslan av skuld och ansvar. Det behövs verkligen larmande väckelse signaler och basunstötar med klart ljud. Hög stridsberedskap är anbefalld och absolut nödvändig i den totalitära maktkampen mellan ljusets och mörkrets andehävar vi alla är inkastade i. Skall denna beredskap kunna upprätthållas måste njutningsreligionen bekämpas och samhällstillvänd reformiver behandlas som förräderi mot evangelium och tron. En kristen är världsfrånvärd men absolut inte samhällsfientlig. Han väljer med omsorg operationsbas för sina insatser.

Världen har flyttat sina gränser långt in i församlinglivet, och det är helt uppenbart, att det falska profetdöme, som denna sekulariserade ekumenik försett sig med kommer att göra allt vad som står i dess makt för att neutralisera verkningarna av skärande uppbrottssignaler och passivisera och hejda dem som gör sig redo för strid. Ty detta profetdöme har sina förutsättningar i en politiserad, kommersialiserad och professionaliserad religionskult, och andedöpta avfällingar är dess ideologer och inspiratörer.

VI STÅR SAMLADE med den för sin naivitet klandrade Jesus-rörelse, som i denna tid från alla väderstreck fylkar sig kring den uppståndne Frälsaren och formerar sig till en mäktig Ordets vatten-, blod- och anderörelse, ett övernationellt pilgrimståg i smäddräkt på väg ut ur den värld som åter och åter korsfäster deras Herre och Mästare.

Arne Imsen, MR nr 1 1972

Maranatafolket, lyckliga vi är

Nr 2 i Särilaregn

Nr 4

Maranatafolket

1. Fram i stri - den går en här
2. Sa - tan står oss starkt e - mot
3. Ö - ver sten och sum - pig mark,
4. In - tet kan vårt mod slå - ned
5. Se - ger står det på vår sköld
6. Sjung i kam - pen bäst det går

tänd ut - av Guds And. Je - sus höv - ding
bru - kar list och makt. Star - ka - re är
ö - ver berg och dal. Ge - nom vat - ten
Je - sus är ju med. Fram - åt marsch med
se - ger i Hans blod. Han på kor - set
un - der sång och bön. Snart vi Si - ons

för dem är, de le - das av Hans hand.
Je - su blod, och sä - ker är Hans pakt,
storm och eld, vi går mot him - lens sal.
sä - ker fot, riv o - trons fa - na ned.
se - ger vann, och sa - tans väl - de slog.
höj - der när, och und - får nå - dens lön.

Kör:
Ma - ra - na - ta - fol - ket lyck - li - ga är vi,

hå - na - de dock sa - li - ga, för Gud har satt oss fri.

T. B. Barratt

Thomas Ball Barratt
(1862-1940)

Föddes i Cornwall, England. Föräldrarna var metodister. Fadern var gruvarbetare, och kom att leda gruvsdriften vid en fältspatgruva i Varaldsøy vid Hardangerfjorden, dit han flyttade med sin familj. Barratt fick sin skolutbildning i England. Som tolvåring lämnade han sig åt Gud, och började predika då han var arton. 1881 gick han med i metodistkyrkan i Bergen. Fyra år senare blev han pastor i Oslo. Då han hörde om väckelsen i Wales och Los Angeles, började han längta efter Andens dop. 1905 åkte han till USA för att samla pengar till en ny kyrka. Resultatet blev dåligt, men han kom till Los Angeles och fick uppleva andens dop. Han kom tillbaka med ett nytt budskap, och lämnade senare Metodistkyrkan. Under en resa i Sverige lät han döpa sig av John Ongman i Örebro.

Barratt blev ledande för pingstväckelsen i Norge, och kom att kallas "pingstväckelsens apostel i Norden."

I artonårsåldern började han översätta och skriva sånger. Han gav ut två sångböcker, Evangeliska Sanger och Maran ata. I dem hade han själv skrivit 110 sånger och översatt 130

Vidstående sång, som blivit något av maranataväckelsens signaturmelodi, hette ursprungligen "Hallelujafolket, lycklige er vi".